XII. évfolyam, 38. szám
1956 szeptember 20.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Ebből az irodából is lakás lehetne

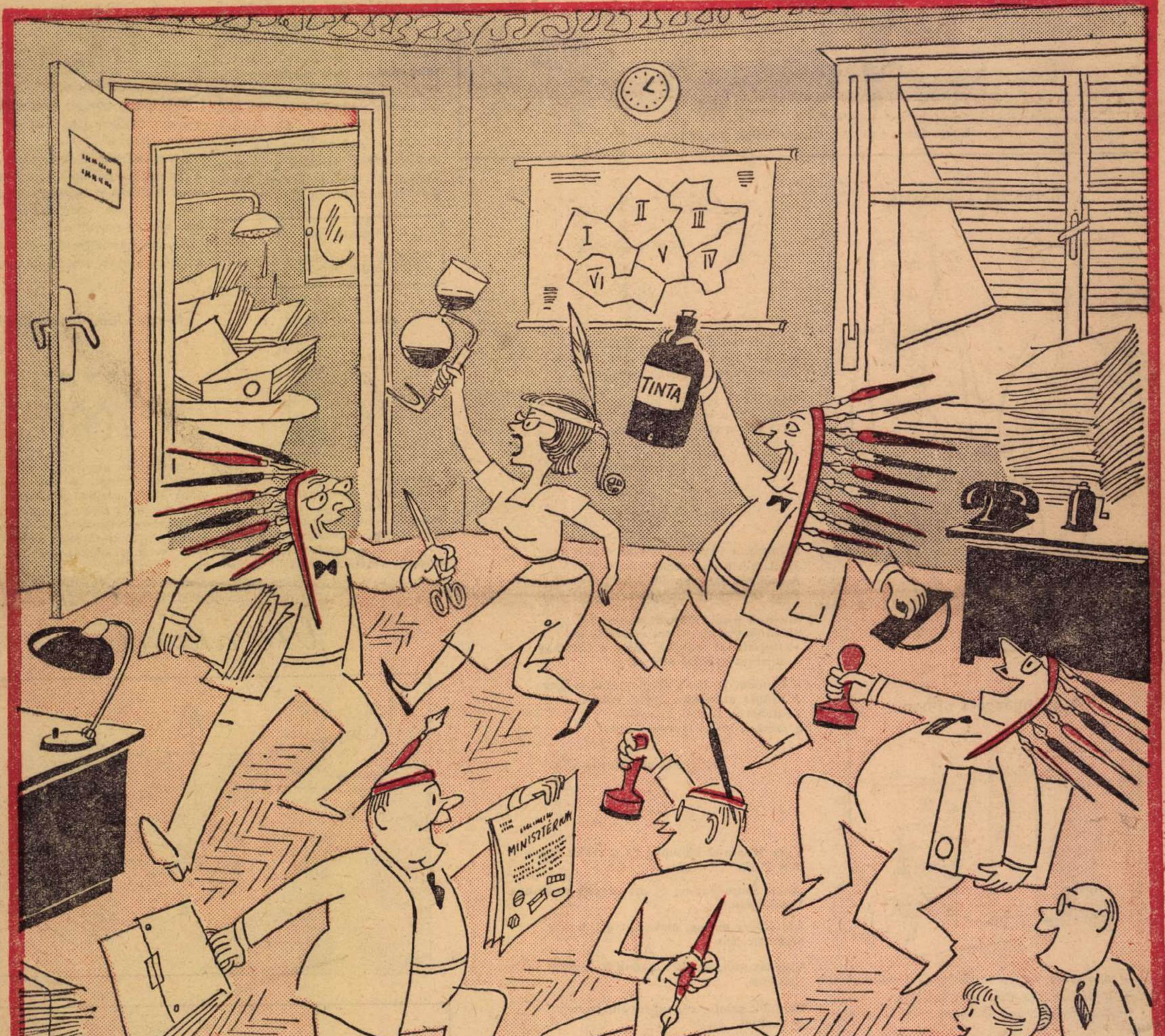
I
II
III
IV
V
VI
TINTA
MINISZTÉRIUM

Nem, nem, nem
Nem, nem, nem,
Nem megyünk mi innen el...

(Kaján Tibor rajza)

Világpolitikai parti

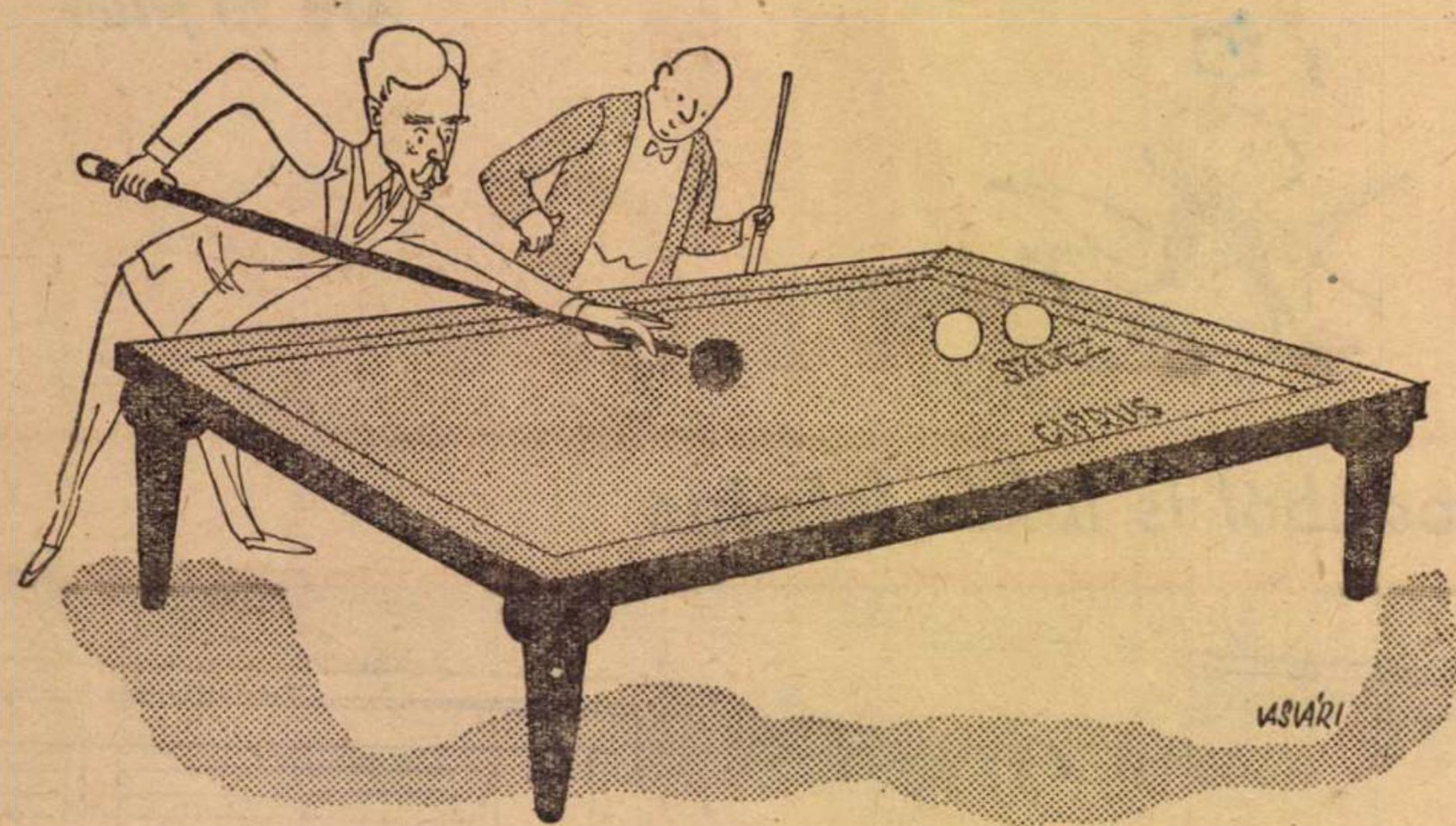

Eden: Lesz, ami lesz, megpróbálok mandinerre játszani.

A DETEKTÍV ESKÜVŐJE

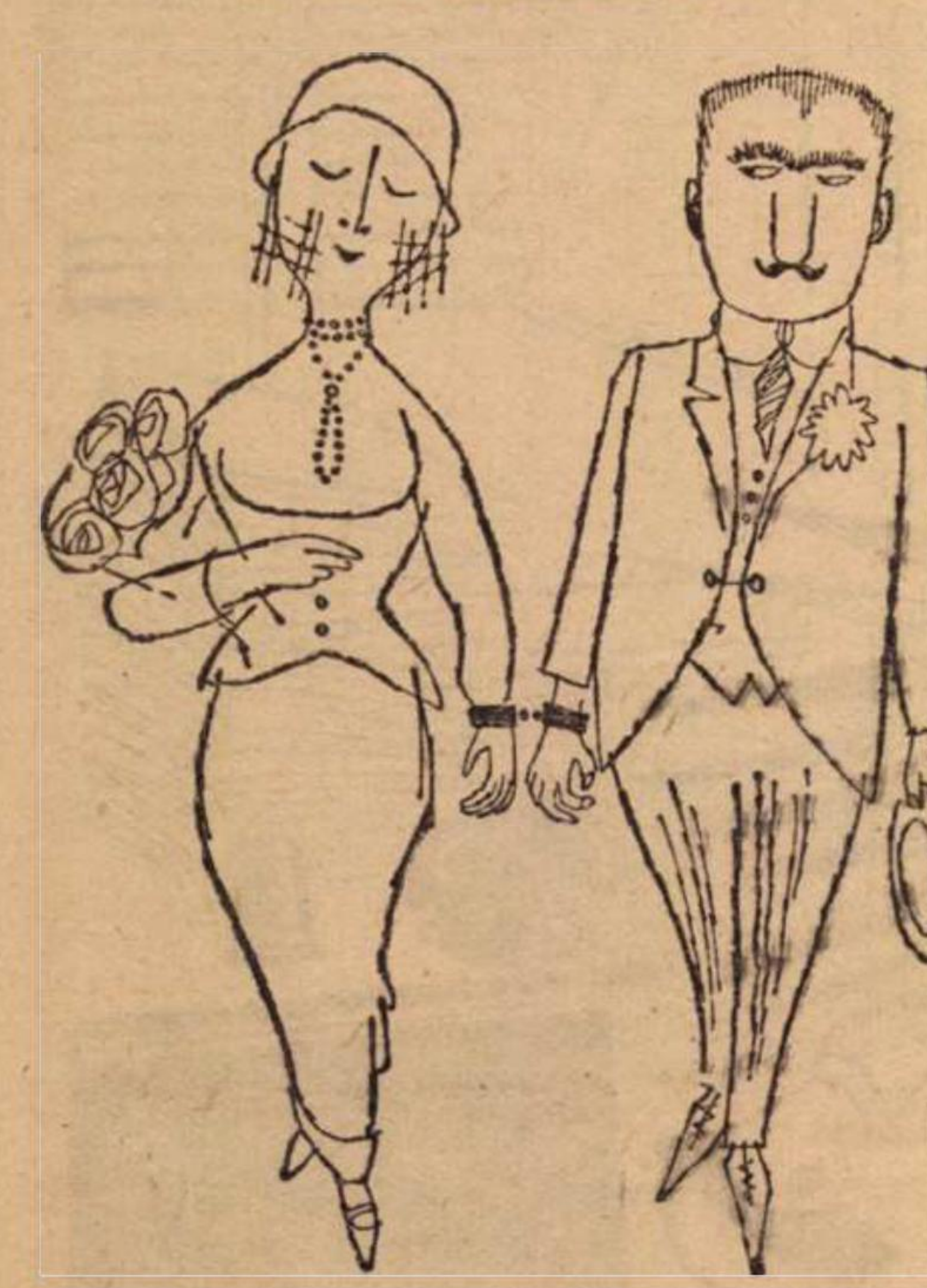

A gyárigazgató otthon

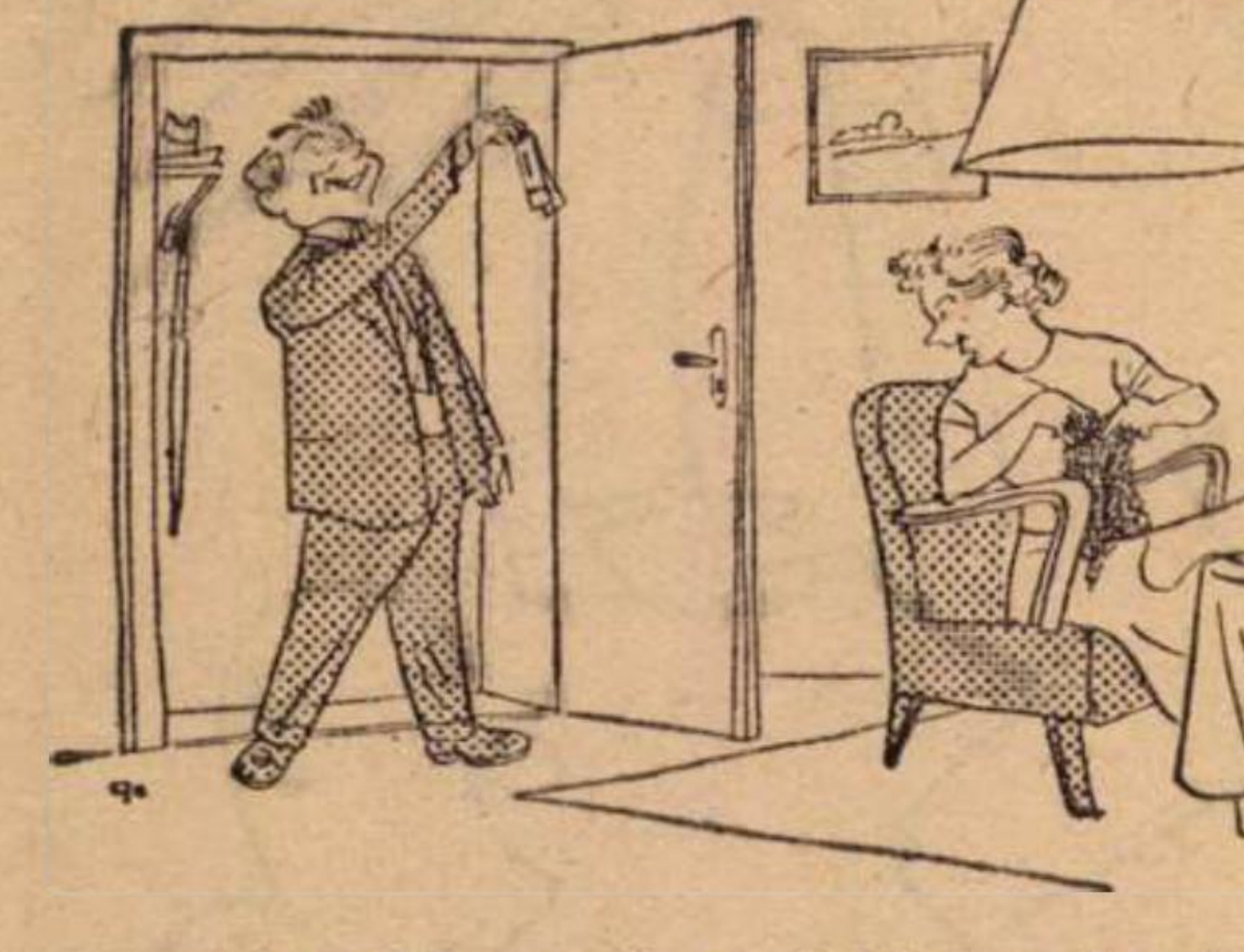

— Anyukám, estére színházjegyet vettem!

— S nekem egy szót sem szóltál?

— Ja, mától kezdve önállóan készítem a tervemet.

Ladányi László:

Előre is köszönöm

„Előre is köszönöm!" Hányszor
mondja el ezt az, aki kér.
S e köszönetet mily kegyesen
fogadja, ki egyre csak igér.

Ha minden ilyen köszönöm után
egy téglát kapnál kárpótlásnak,
olyan palotát épithetnél,
amilyen tán még nem volt másnak.

Ám ha az a bizonyos tégla
a beváltott szó után járna,
szegény barátom, abból néked
csak fejed alá telne párna!

Lírai krónika

Őszi falevelek

Az őszi szélben levelek repülnek,
Egykori ifjak, kik hervadva züllnek
És rezignáltan hullanak a sárba.

Vagy talán minden levél egy kis akta
S az Ősz, a vén bürokrata lerakta
A fa alá, a rideg levéltárba.

Színháznyitás

Felmegy a függöny, frissen szól a gong,
Mint mikor ifjan feldobban a szív,
A zsöllyék szelíden ölelő karja
Régi, örökké új álmokra hív.

Siratjuk újra Pillangókisasszonyt,
Szivünket a nyár nem cserzette ki,
Változatlanul szánjuk, mert a badnagy
A hűséget galádul megszegi.

S Othellót is, mert a zöldszemű szörny
A szünet után újra gyötri már...
Feldübörög az első tapsvihar
S ezzel ér véget igazán a nyár.

Reggeli rádiómuzsika

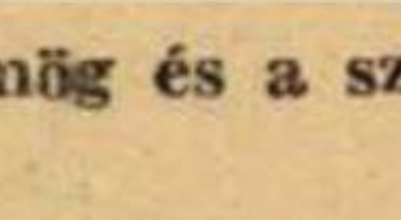

Yves Montand zümmög és a szoba máris
Kis Páris.

Angol szám harsog és ott vagyok nyomban
Londonban.

Víg valcer pattog, magamat ott érzem
Már Bécsben.

Csárdás szól, máris rohanok a hegyre
Szüretre.

Repülök szinte, víg szárnyaim nőnek
A vágytól.

Repülni könnyű, de nehéz kimászni
Az ágyból.

Gergely Miklós

Előrelátó raktárnok a hóvégi hajrá előtt

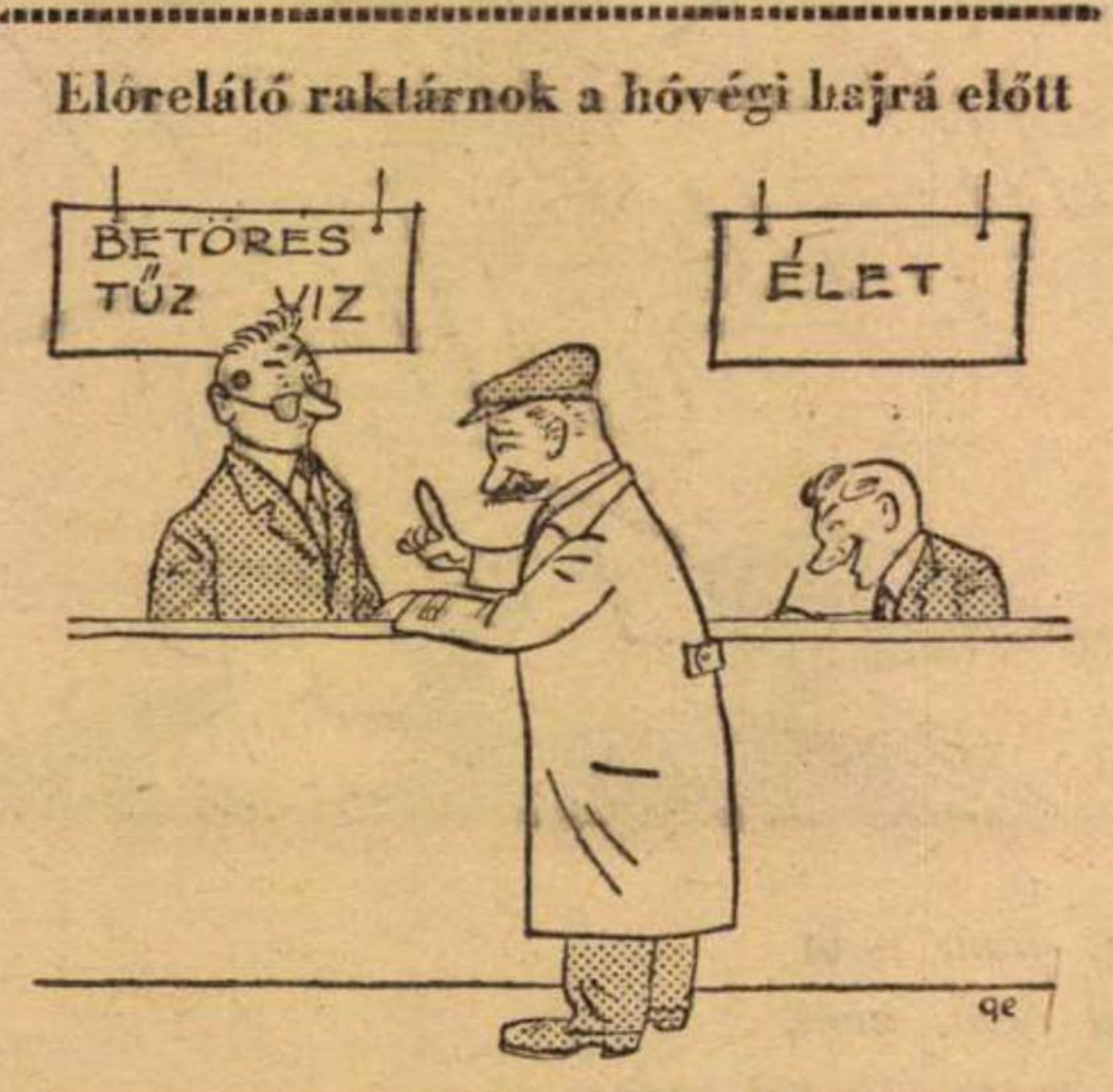

— Szeretném biztosítani a raktárt kirablás ellen.

Külföldi Szemle

A legfőbb érték..

Amerikában teljes erővel folyik a választási küzdelem. Eisenhower vagy Stevenson? — ez ott a kérdés. Mindkét párt igyekszik igénybe venni a legkülönfélébb módokat a választók befolyásolására. Táblák, jelvények, fényreklámok, falra festett vagy repülőgép által vontatott jelmondatok hirdetik a két jelölt kiválóságát. Vannak ezenkívül figyelemre méltó egyéni ötletek is. A New York-állambeli Rochesterben például az országúton a következő felirat figyelmezteti az autósokat:

Vezess óvatosan!

Az, akit elütnél, talán éppen a Köztársasági Pártra szavazna!

Legfájóbb pont

Egy angol körzeti tanfelügyelőség nemrégiben a következő utasítást adta ki:

„A jövőben a diáklányokat csak a tantestület női tagjai fenyíthetik meg. Különösen ügyelni kell arra, hogy a lányok nylon-harisnyájában kár ne essék!"

Az utasítás helyesen mutat rá a fiatal lányok legfájóbb pontjára.

Arc kell hozzá...

Az angliai Margateban, az egyik legismertebb tengerparti üdülőhelyen szépségversenyt rendeztek „A legszebb alakú nő" címért. Hogy a zsüri tagjait ne befolyásolja a jelöltek arcának esetleges szépsége, valamennyi résztvevőnek csuklyát kellett öltenie. A Ku Klux Klan-szerű fehér csuklyákon csak a szemek számára volt két lyuk. A legdivatosabb fürdőruhákban felvonuló nők a kísérteties csuklyákban olyan szörnyű látványt nyújtottak, hogy a zsüritagok borzadályukban nem voltak képesek szavazni. Ujólag kiderült, hogy a női szépség tekintetében is teljességre kell törekedni.

Kényes lábú labdarúgók

Londonban ugandai labdarúgók vendégszerepelnek. A jóképességű csapat tagjai mezitláb játszanak. Mivel kényesek a lábukra, az öltözőből a játéktérre futballcipőben mennek le, s a cipőt csak a játék megkezdésekor vetik le, mint a melegítő ruhát.

Útikaland

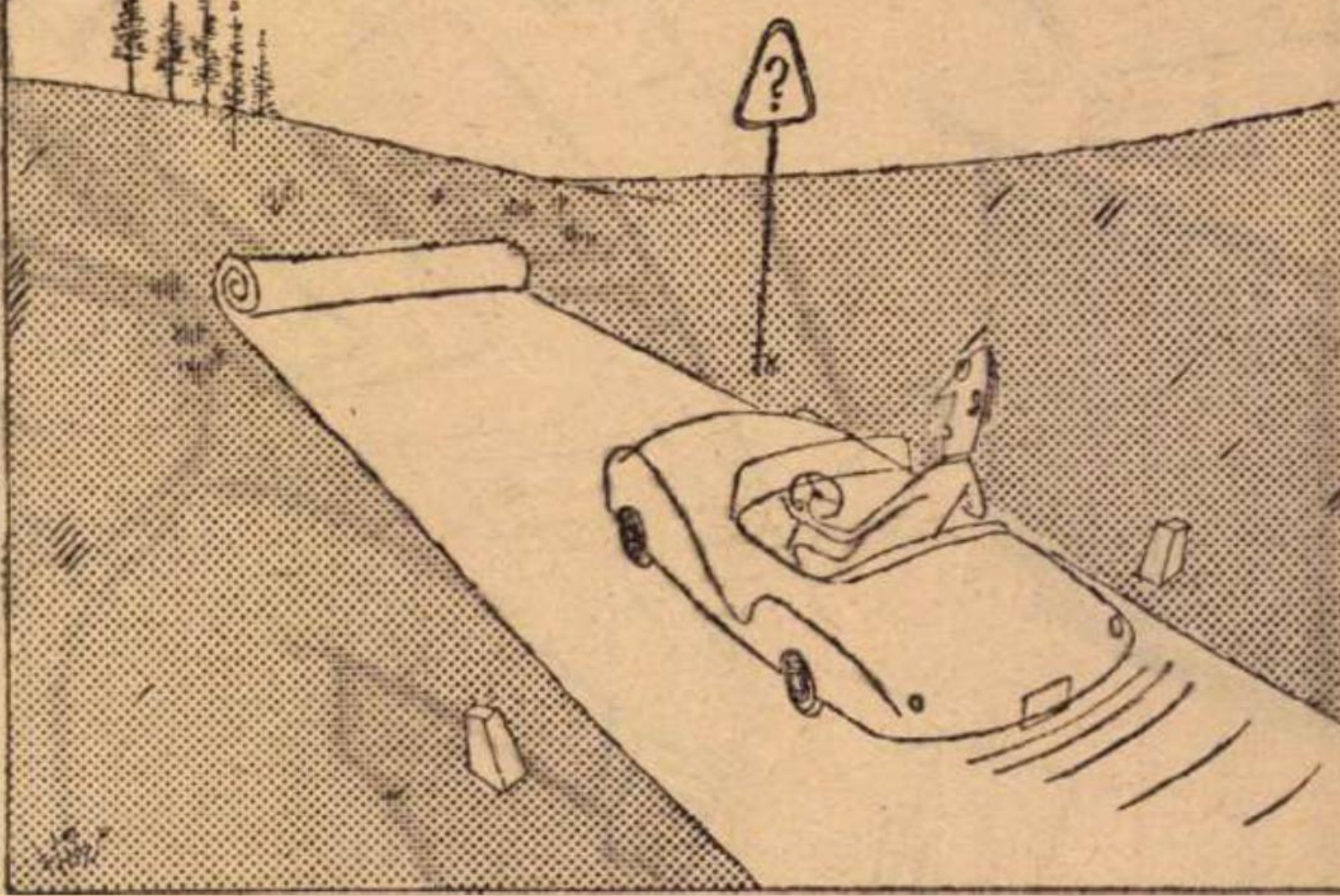

Egy földművesszövetkezeti boltban

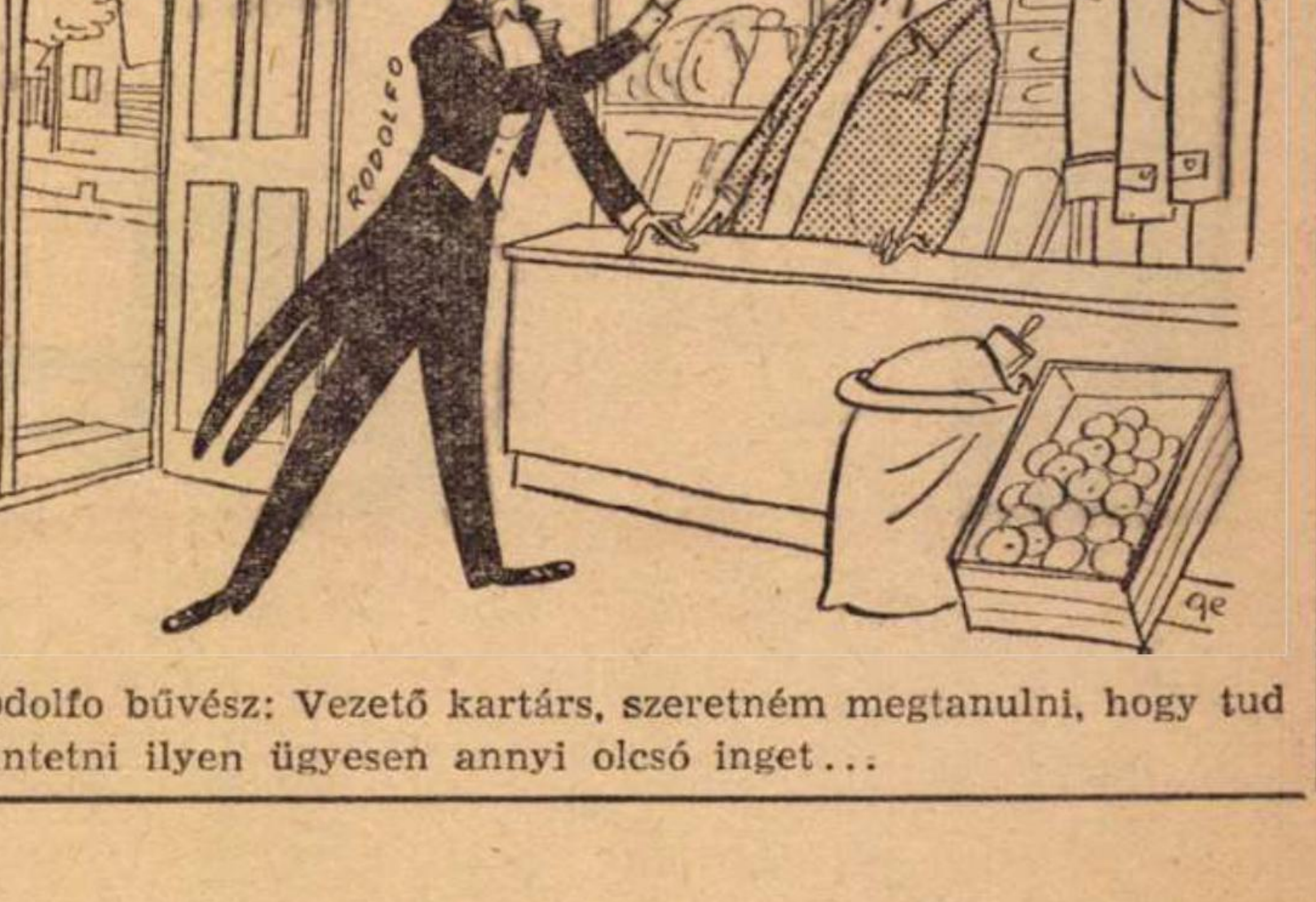

Rodolfo bűvész: Vezető kartárs, szeretném megtanulni, hogy tud eltüntetni ilyen ügyesen annyi olcsó inget...

Nem megy a lift

A Ló utca negyven szám alatt lakom. Az ötödik emeleten. Az ötödik emeleten lakom én, és az egyik nap bedöglött a lift.

Aznap este felkeresett a házfelügyelő, névszerint Krautschneider, és azt mondta, hogy igen fontos ügyben akar velem beszélni.

— Szeretnék egy új mozgalmat elindítani! — közölte velem lelkesen, csillogó szemekkel. — A mozgalomnak ez volna a jelszava: Járj gyalog, a lift butít! Egyelőre csak itt a házban szeretném megcsinálni, de később országos méretekben is meg lehetne szervezni. Ez volna kéremszépen a Krautschneider mozgalom.

— Nem lenne egyszerűbb megcsináltatni a liftet? — vetettem közbe bátortalanul.

— Most a mozgalomról van szó! — mondta a házfelügyelő. — Szeretném önt megkérni arra, hogy írjon a faliújságra egy elvi cikket. A cikk alapgondolata az lehetne: öntudatos ember nem veszi igénybe a liftet. Hivatkozhat nagyjainkra: IV. Bélára, Mátyás királyra satöbbi, ők sem jártak liften, pedig királyok voltak.

Nem vállaltam a cikket. Azt hazudtam, hogy reuma van a jobbkaromban.

— Ha egy kicsit lelkesebb lenne — csóválta meg a fejét Krautschneider — a foga közé venné a ceruzát és úgy írná meg a cikket.

Végül is a lelkemre kötötte: bárhol, bármerre járok, népszerűsítsem a mozgalmat.

Másnap, amikor hazatértem, egy plakát fogadott a kapu alatt: „Lakótárs! Emelt fővel vágj neki a lépcsőnek! Várnak otthon a szeretteid!"

Emelt fővel nekivágtam a lépcsőnek. Otthon a kisfiam azzal állt elém, hogy a házfelügyelőtől tanult egy versikét, tanuljam meg én is:

„Lépcsőn menni jaj, de jó!
Nem kell nékünk felvonó!
Megver minket az isten,
ha felmegyünk a liften!"

Büszkén újságolta a házfelügyelő, hogy a földszint egy emberként lépett be a mozgalomba, az első emelet még ingadozik, a másodiktól fölfelé dacoskodnak.

Krautschneider kifogyhatatlan volt az ötletekben. Egyik nap az a meglepetés ért, hogy minden lépcsőfokra rá volt festve egy felkiáltójeles mondat:

Ne morogj !

A Felvonó-javító harcos üdvözletét küldi!

Szuszogd ki magad és gyerünk!

Gondolj arra, hogy megerősödnek a lábizmaid!

Légy te is tagja a Krautschneider-mozgalomnak!

Igy teltek-múltak a hetek. A liftet nem javították meg. Egy este, amikor kilógó nyelvvel felértem az ötödikre, elém toppant az agg Krautschneiderné, kezembe nyomott egy hatalmas csokor liliomot, balról-jobbról megcsókolt és így szólt:

— Gratulálunk! Ma mászott fel tízezredszer az ötödikre!

Ajándékot is kaptam. Iljin Szegál: „Hogyan lett az ember óriás?" című könyvét.

Az elromlott liftben Krautschneider hetente háromszor vetítettképes előadást tartott a mozgalom célkitűzéseiről, a helyes lépcsőmászásról, a fejlett lábtechnikáról satöbbi.

Mondanom sem kell, hogy a mozgalom leglelkesebb részvevői a házbeli gyerekek voltak. Szalaggal a karjukon szolgálatot teljesítettek a kapu alatt és feltámogatták az idősebb bácsikat, néniket. Közben saját készítményű röpcédulát osztogattak, amelyen az állt, hogy a lift történelmi kategória.

Jelenleg ez a helyzet. Most már attól rettegek: mi lesz, ha egyszer leszakad a lépcső?

Ahogy én Krautschneidert ismerem, indít egy újabb mozgalmat:

„Szeresd a kötélhágcsót! Éretted van!!"

MIKES GYÖRGY

Külföldre utazik...

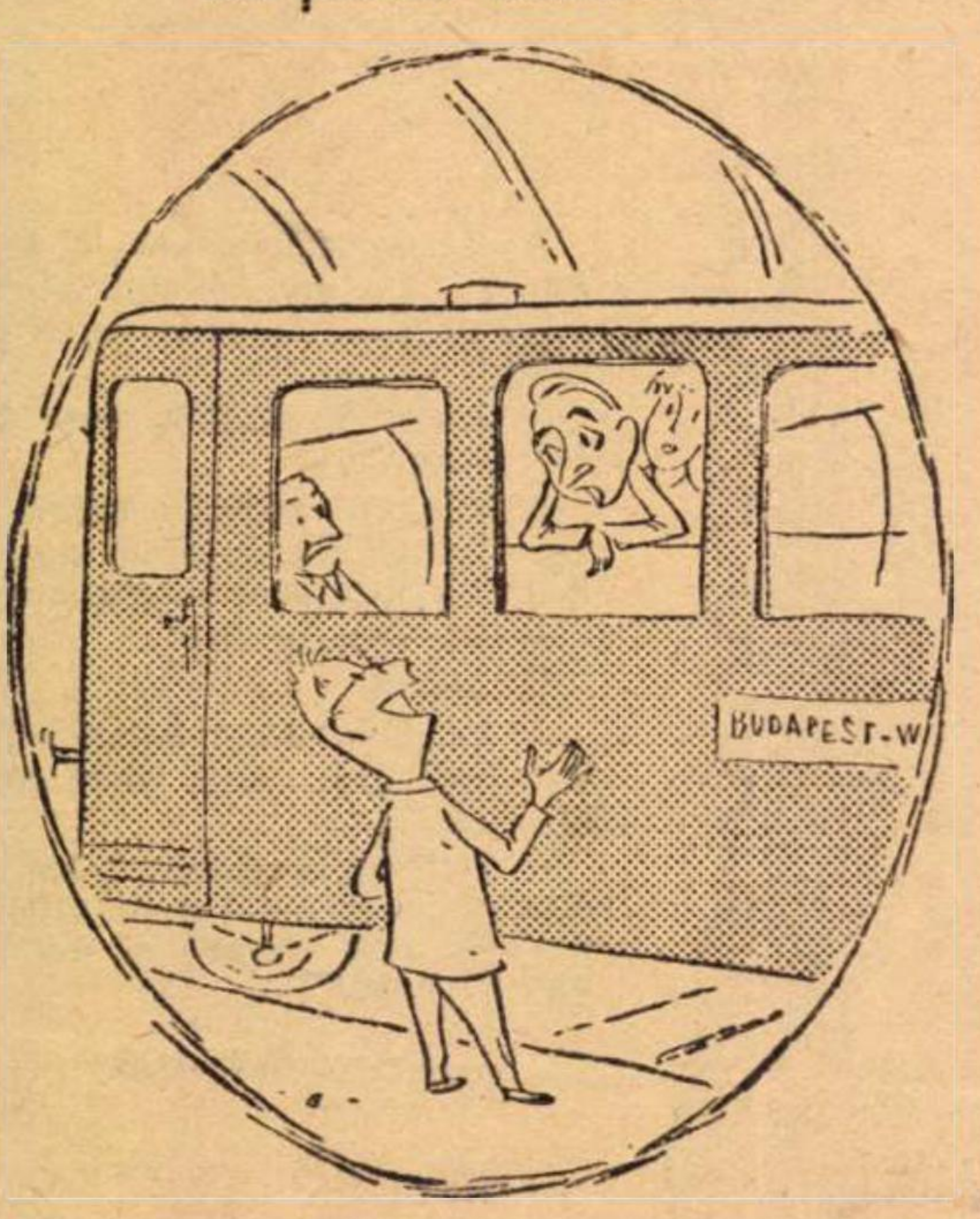

— Miért azt hozzák? Hiszen azt Pesten is lehet kapni!

— Igen, de nem ingyen!

Ez is megoldás!

Kevés a közlekedési eszköz a tej házhozszállításához.

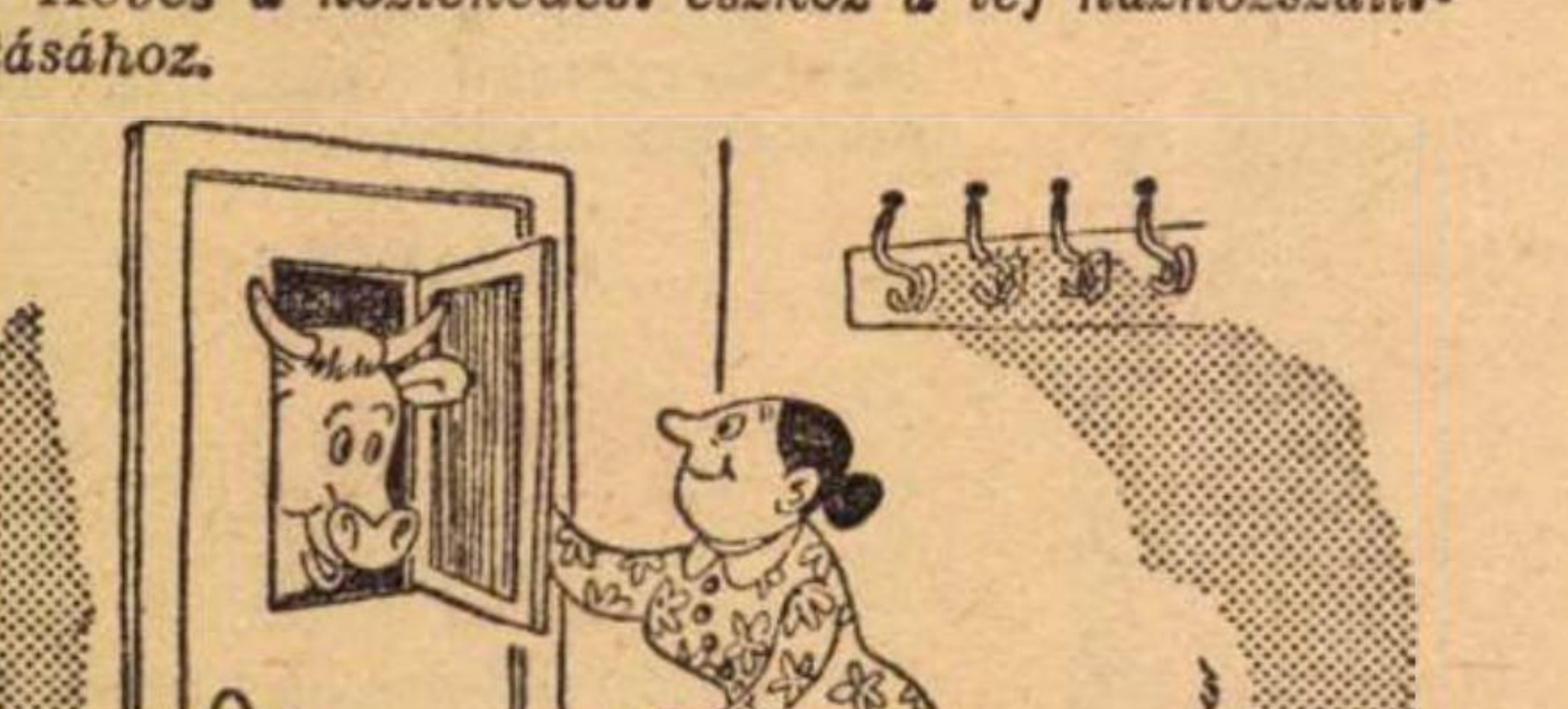

— Jó reggelt! Itt a tej!

Francia katonák Cipruson

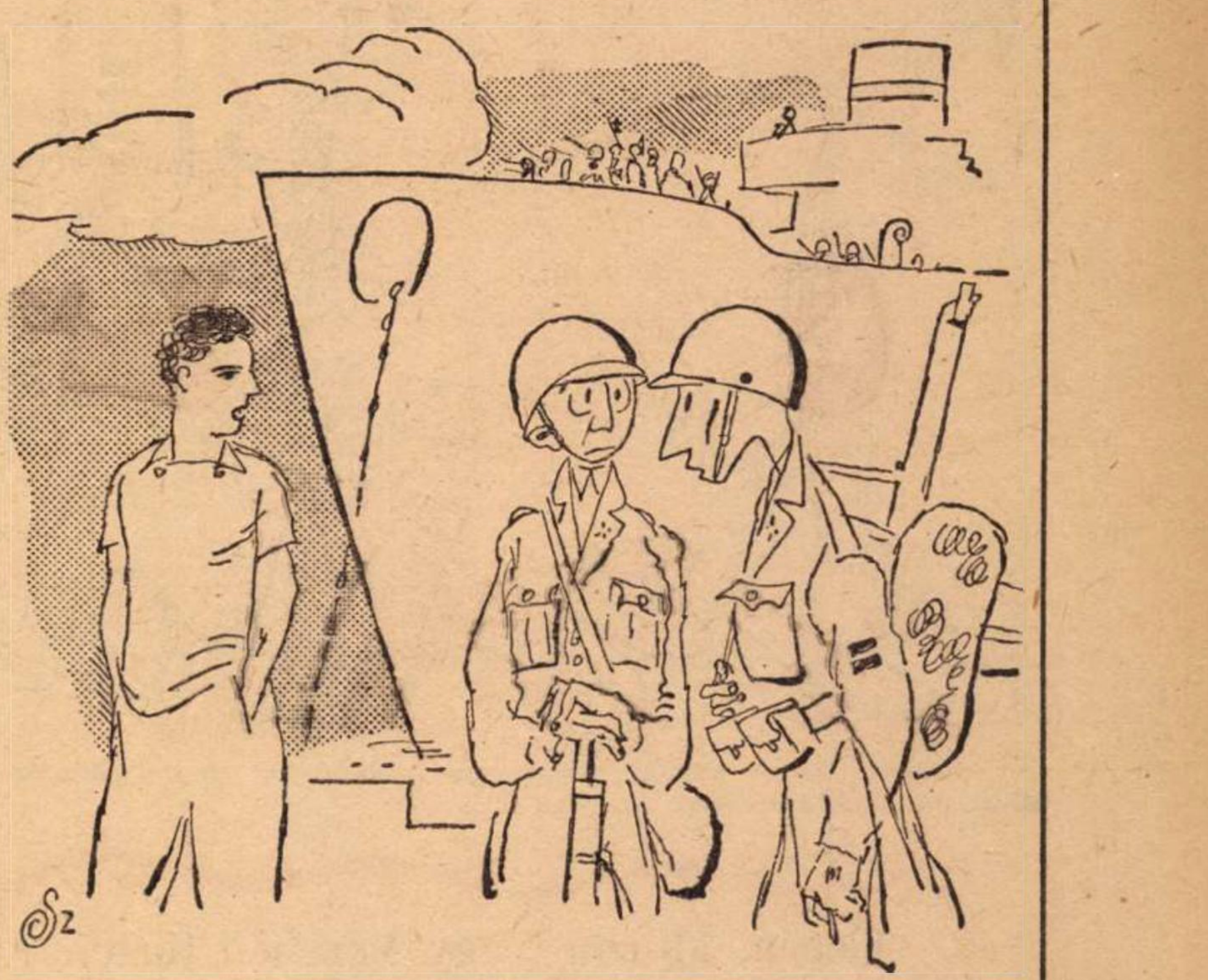

— Maguk mit keresnek itt?
— Érdekes, Algériában is ezt kérdezték tőlünk...

Földközelségben a Mars

Ezt naponta olvashatjuk az újságokban, mivel pedig egy barátom nekem is megemlítette, hát tudomást szereztem róla. Azt persze nem értem, hogy mi ebben a nagy esemény, én nap mint nap földközelségben vagyok, mégsem írnak rólam egy sort sem.

— Meg fogják vizsgálni a Marsot — magyarázza a barátom.

— Mit vizsgálnak rajt?

— A foltjait, csatornáit, sivatagjait, s természetesen azt, hogy van-e rajta élet.

Elgondolkoztam ezen este, mikor feleségem kiküldött fáért. — Nagy vörös csillag —, mondták — délkeleti irányban.

Könnyű azt mondani. Honnan állapíthatom meg, hogy hol kel a nap, mikor az már régen lenyugodott. Csendesen bámészkodtam hát a sztratoszférában, amikor egyszercsak az ajtónktól balra, vörös fényt fedeztem fel a messzeségben.

— Hopp megvan — kiáltok fel és leteszem a kosarat. Vörös, kisebb mint a nap, jól látható és délkeleti irányban van. Ez biztos, mert hiszen merre lehet a délkeleti irány, ha nem amerre a Mars van.

Na nézzük csak, mit lehet rajta észrevenni? Jobb lenne persze egy messzelátó, de jó szemem van, már egy fél méterről észreveszek egy sült libát.

Az első dolog ami feltűnt, hogy a Mars nem gömbölyű. Először persze azt hittem, hogy tévedek és kicsit jobbról, kicsit balról, majd pedig térdelő helyzetből vizsgáltam, de csak nem gömbölyödött meg, hanem hogy is mondjam... az egyik felén egy kicsit megnyúlt.

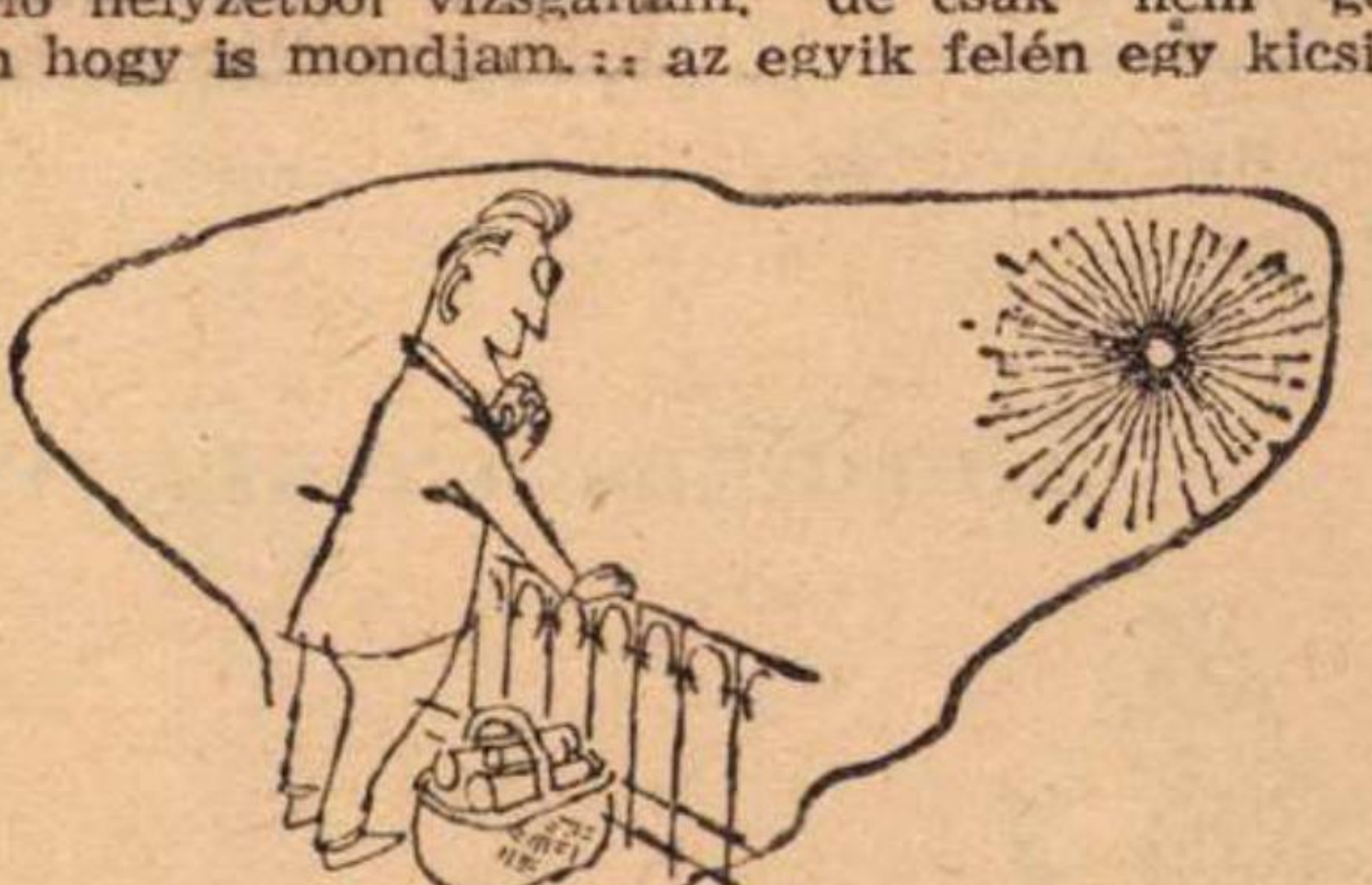

— Micsoda felfedezés — gondoltam magamban. Most vagy nagyon szerencsés fickó vagyok, vagy pedig a tudósok selejtes munkát végeztek és ha én nem jövök ki fáért, örök életre mindenki azt hiszi, hogy a Mars is gömbalakú.

Ahogy figyelmesen tovább szemléltem, még egyéb is feltűnt. Időnként egy-egy kis sötét pont jelent meg ezen, vagy azon a felén, (olyan, mintha a szúnyog nekiszállna a lámpának) amiből arra következtettem, hogy citromszállítmány érkezett, vagy valami külföldi autóbusz és arra futottak össze a Mars-lakók. Öt perces villanásokat nem láttam, de észrevettem, hogy jóval közelebb lehet a földhöz, mint 56 és fél millió kilométer, mert a közvetlen közelében egyetlen másik csillagot sem láttam. A csatornák viszont nagyon izgatták a fantáziámat, nem kevésbé a hósipkák is. De bármennyire is erőlködtem, a sötétben nem tudtam felfedezni őket. Milyen remek lenne most egy távcső. Elhatároztam, hogy holnap estére beszerzek egyet. Pontosan megfigyelek és feljegyzek minden adatot, majd írok egy háromkötetes tudományos tanulmányt, „A Mars élete és szokásai" címen, elnyerem a Kossuth-díjat, és kineveztem magam csillagvizsgáló kandidátusnak.

Reggel, ahogy kiléptem az ajtón, akaratlanul is a Marsom felé pillantottam. A nappali világosságnál persze egy kicsit nehezen tudtam tájékozódni, de azért nagysokára megláttam. Az utca végén volt, egy villanypóznára függőleges helyzetben felerősítve, sápadt fénnyel villogott még most is. Villanykörte volt.

Muzsik Imre

A FŐBÉRLŐ maga választhatja ki a társbérlőjét

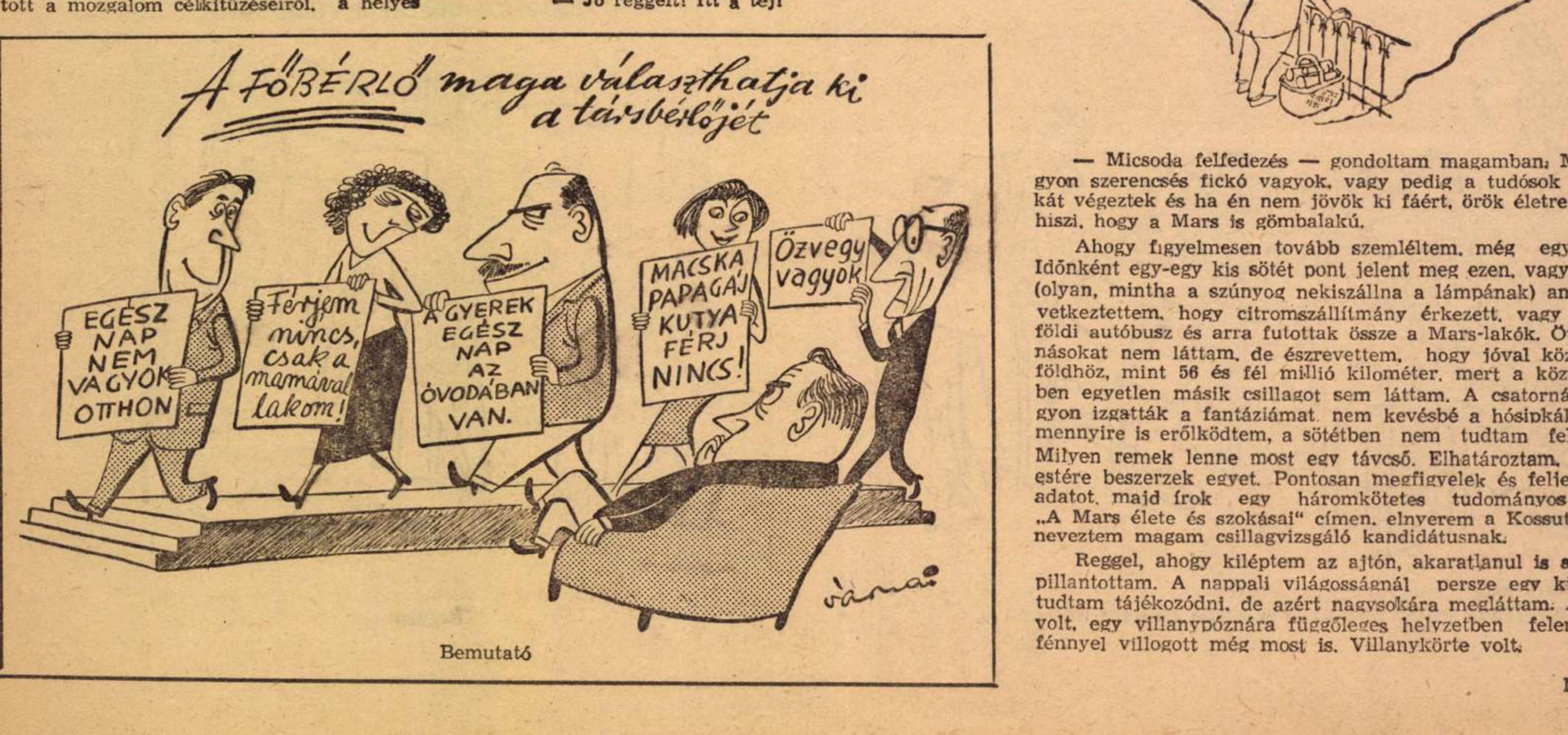
EGÉSZ NAP NEM VAGYOK OTTHON
Férjem nincs, csak a mamával lakom!
A GYEREK EGÉSZ NAP AZ ÓVODÁBAN VAN.
MACSKA PAPAGÁJ KUTYA FÉRJ NINCS!
Özvegy vagyok
Várnai

Bemutató

Így jártam egy üdülőben

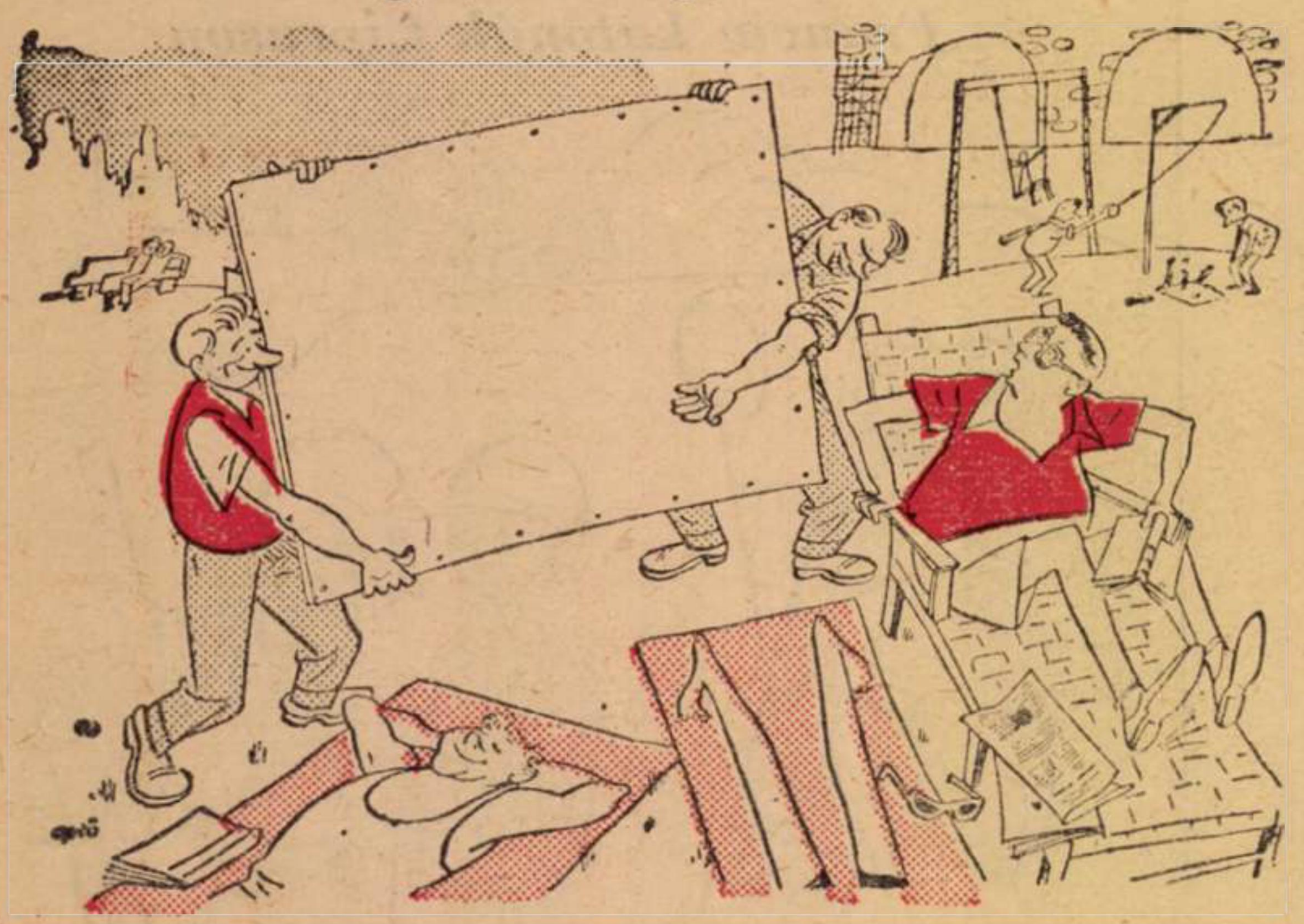

— Ugye, kedves művész elvtárs, megrajzolja nekünk ezt a kis faliújságot... Mi az magának! Pár vonás az egész...

Cecén, Móron vagy Vereben történt?

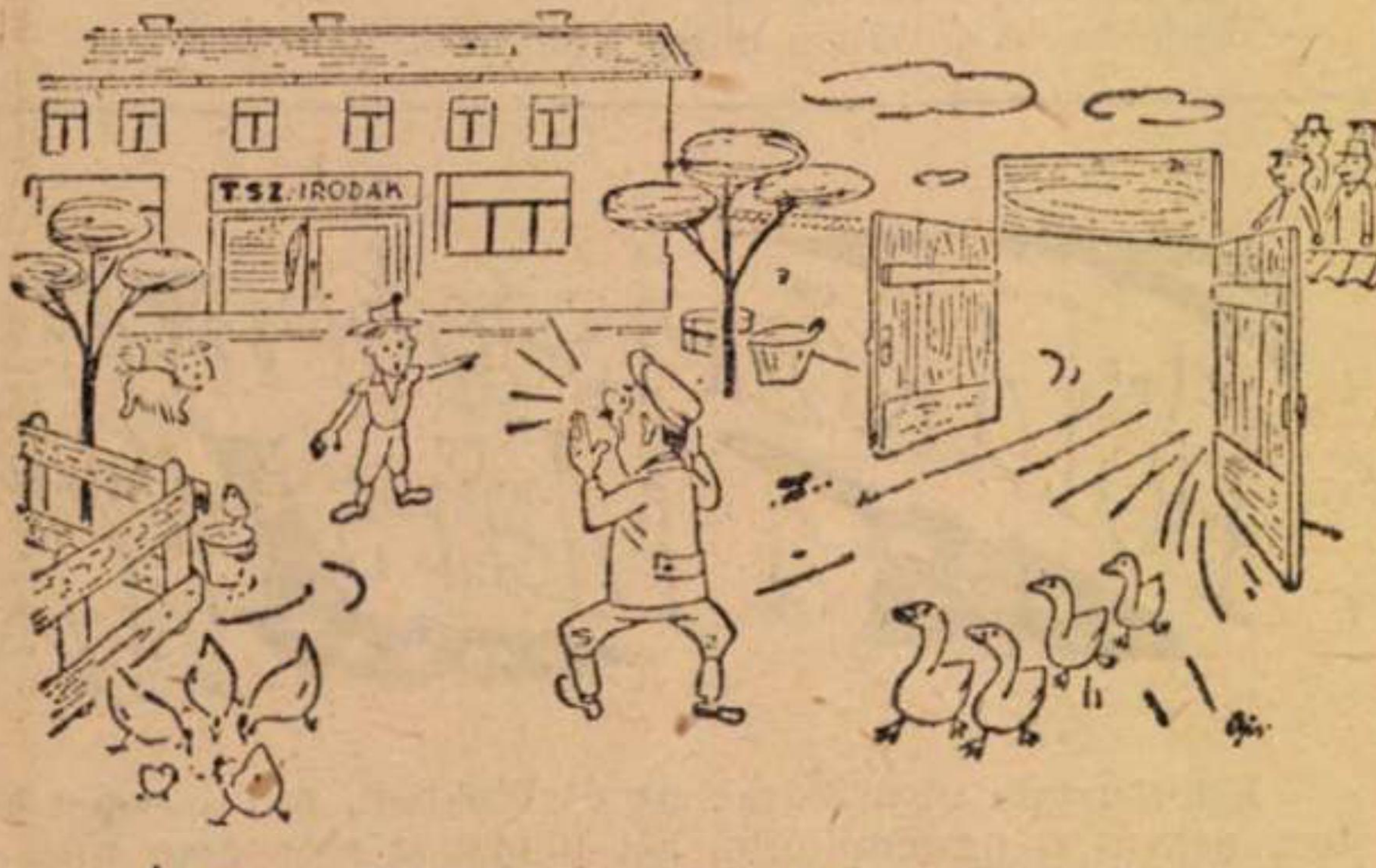

— Hamar a kapukulcsot, gyerek! Új belépők jönnek!
— De hiszen nyitva van a kapu, édesapám!
— Tudom, azért akarom becsukni!

Még mindig van ilyen beszámoló

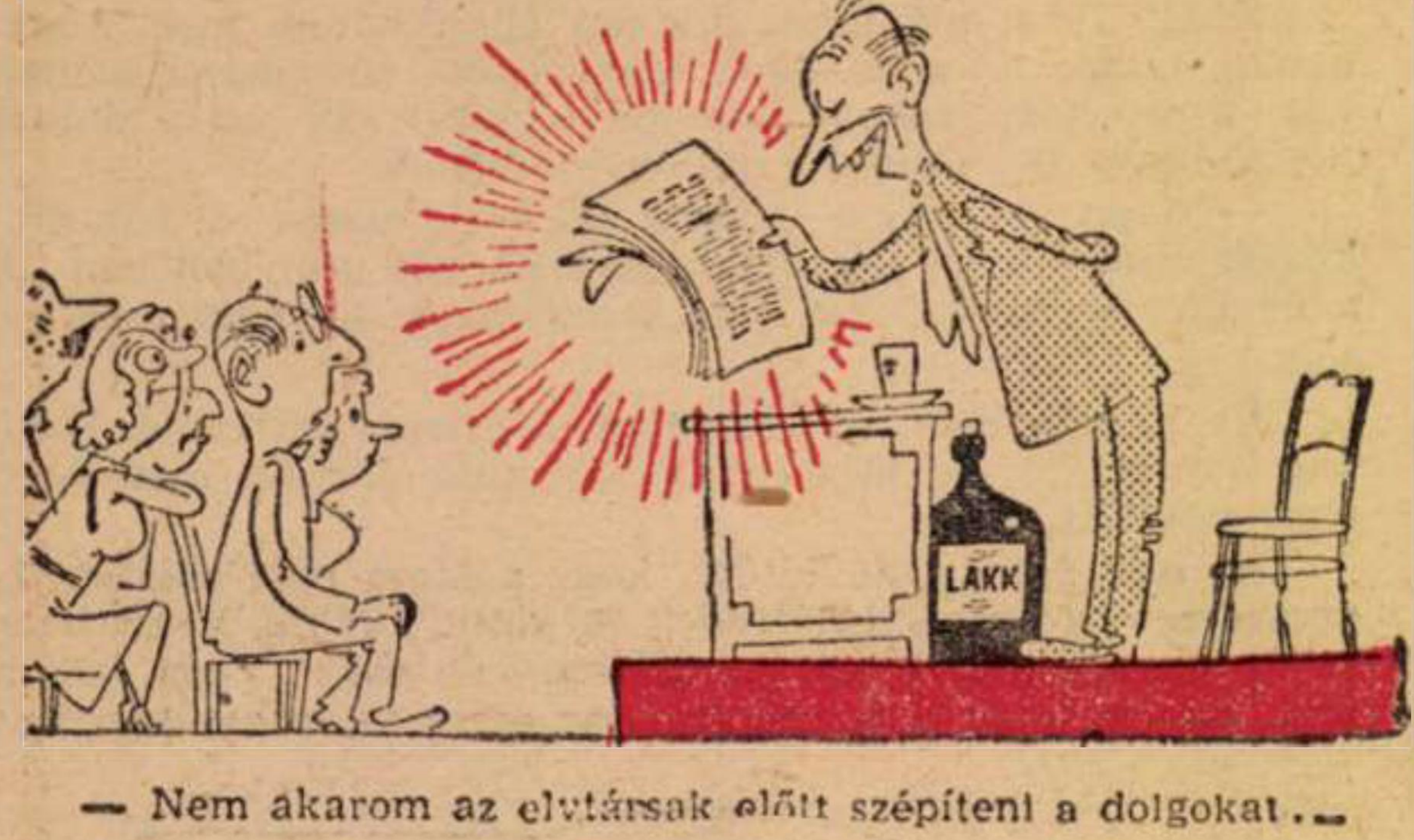

— Nem akarom az elvtársak előtt szépíteni a dolgokat...

Sematikus üzemszervezés

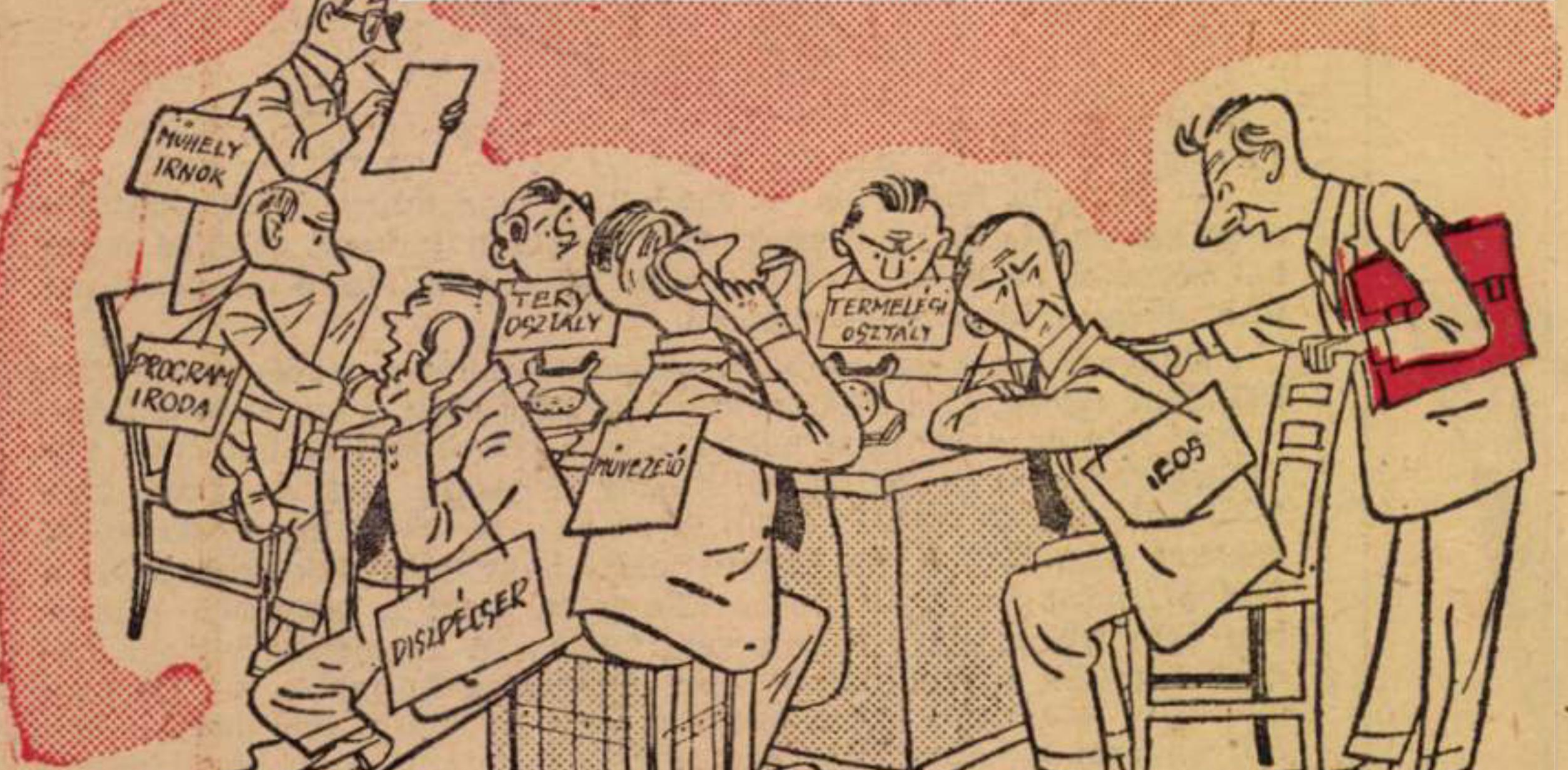

— Miért ülnek maguk ennyien egy asztalnál?
— Kisüzem vagyunk, kérem, nem bírná el a rezsi azt a sok íróasztalt...

Mivel lehet idegesíteni egy amerikait Panamában?

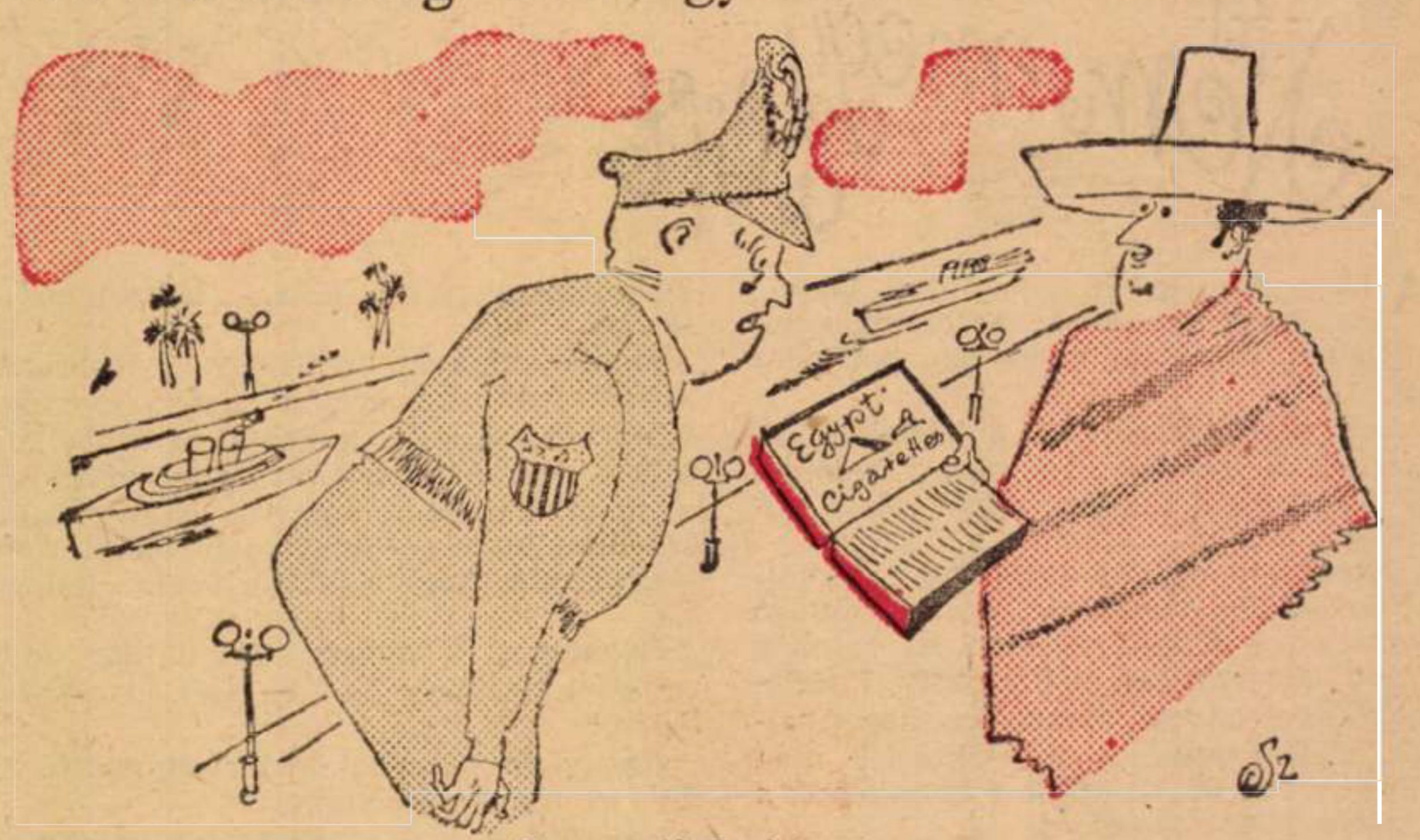

— Parancsol? Egyiptomi...

PESTI JEGYZETEK -

TÁRSADALMI MUNKÁBAN

Robog az 5-ös autóbusz. Most érünk a Lánchídhoz. Előttem kövér ember ül. Egyszerre csak felkiált:

— Lánchíd, átszállás 1-es, 2-es 8-as buszokra!

A kalauznő hálásan bólint, a busz tovább robog, majd megáll. A kövér megint elkiáltja magát.

— Vörösmarty tér!

És leszáll

A kalauznő most hozzám fordul. Suttogva, alig hallhatóan mondja:

— Teljesen berekedtem. Legyen olyan kedves majd a megállónál a Deák teret társadalmi munkában bemondani...

OKOS TANÁCS

A szabadtéri színpadon népdalestet tartottak. Az énekes szívdöglesztően énekelte:

— Eltörött a hegedűm...

A szomszédom maliciózusan megjegyezte:

— Menjen a Selmeczi utcai Hangszerkészítő Ktsz-hez, ott majd megcsinálják.

PAZARLÁS

A Bajcsy-Zsilinszky úton fedeztem fel ezt a táblát:

Kohó és Gépipari Anyagellátó és Értékesítő Vállalat Gördülőcsapágy Kereskedelmi Elosztó

Így pazarolni! Pontosan 67 betűvel van több a cégtáblán a szükségesnél, mert elég lett volna ennyit ráfesteni a táblára: „Csapágyak"

EZ AZTÁN MAGYAROSITÁS!

Ellesett párbeszéd a Körúton.
— Hol voltál tegnap?
— Megnéztem a Károly urat!
(A Don Carlos előadásán volt...)

NE MARADJUNK ENNÉL...

Degenerált külsejű, bohóarcú férfi ül a meggyvér nevű italt népszerűsítő plakát üvegcimkéjén. Poharát felemeli és azt mondja: „Ennél maradok." Kötve hiszem, hogy valaki kedvet kap az italra, ha a plakát idétlen alakját nézi. Akaratlanul is arra gondol, hogy ami ennek a lehetetlen külsejű alaknak ízlik, az nem lehet jó.

EGYETLEN MEGOLDÁS

A villamoson hallottam:
— Végre megszabadultam társbérlőmtől!
— Hogy csinálta?
— Elvettem feleségül.

CSODA

Azt mondta a borbély:
— Csak két percig kell várni.
És pontosan két perc múlva már borotvált...

Palásti László

Hóbortos utazás a világ körül

II.

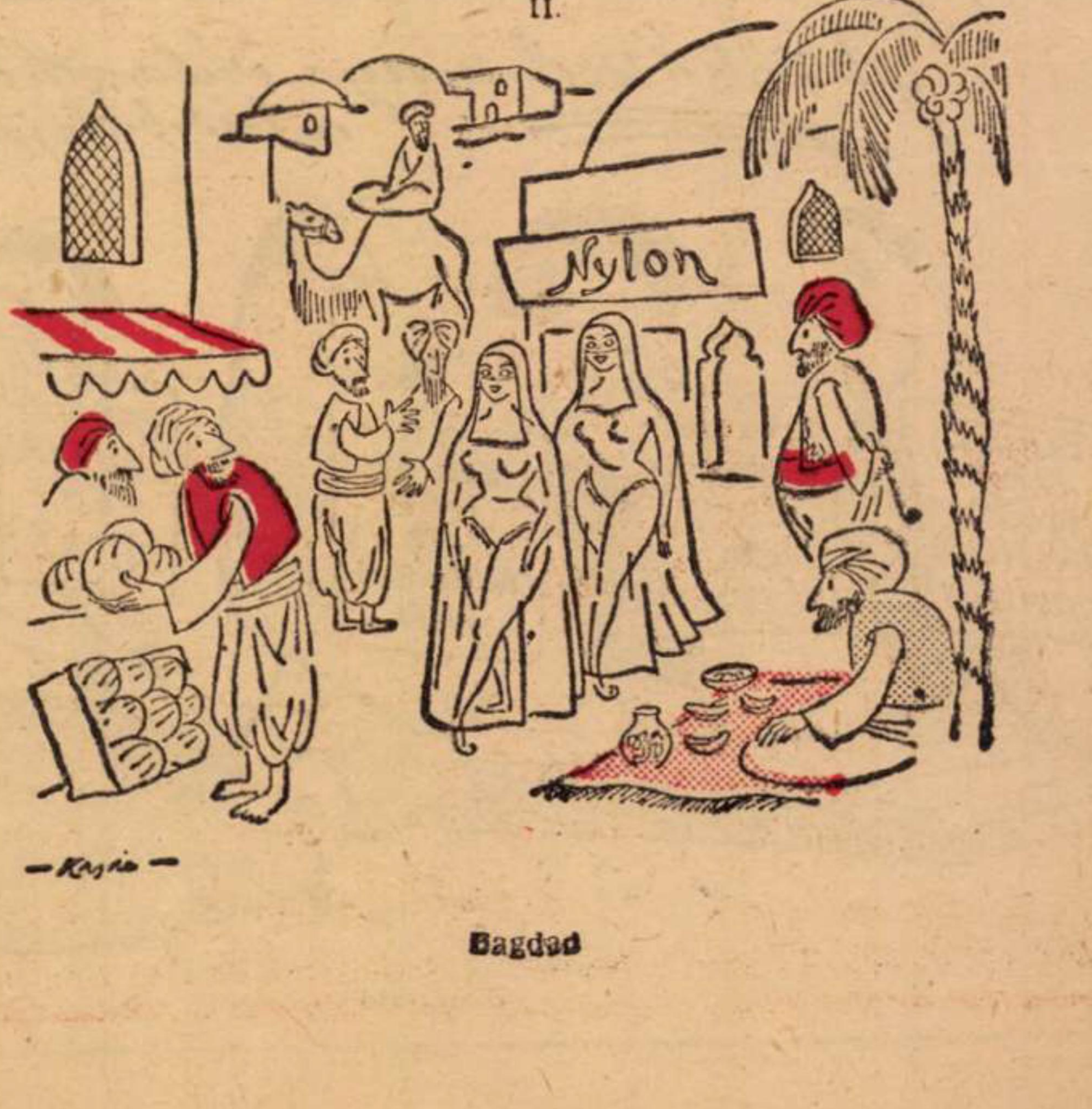

Bagdad

Parányi szivesség . . .

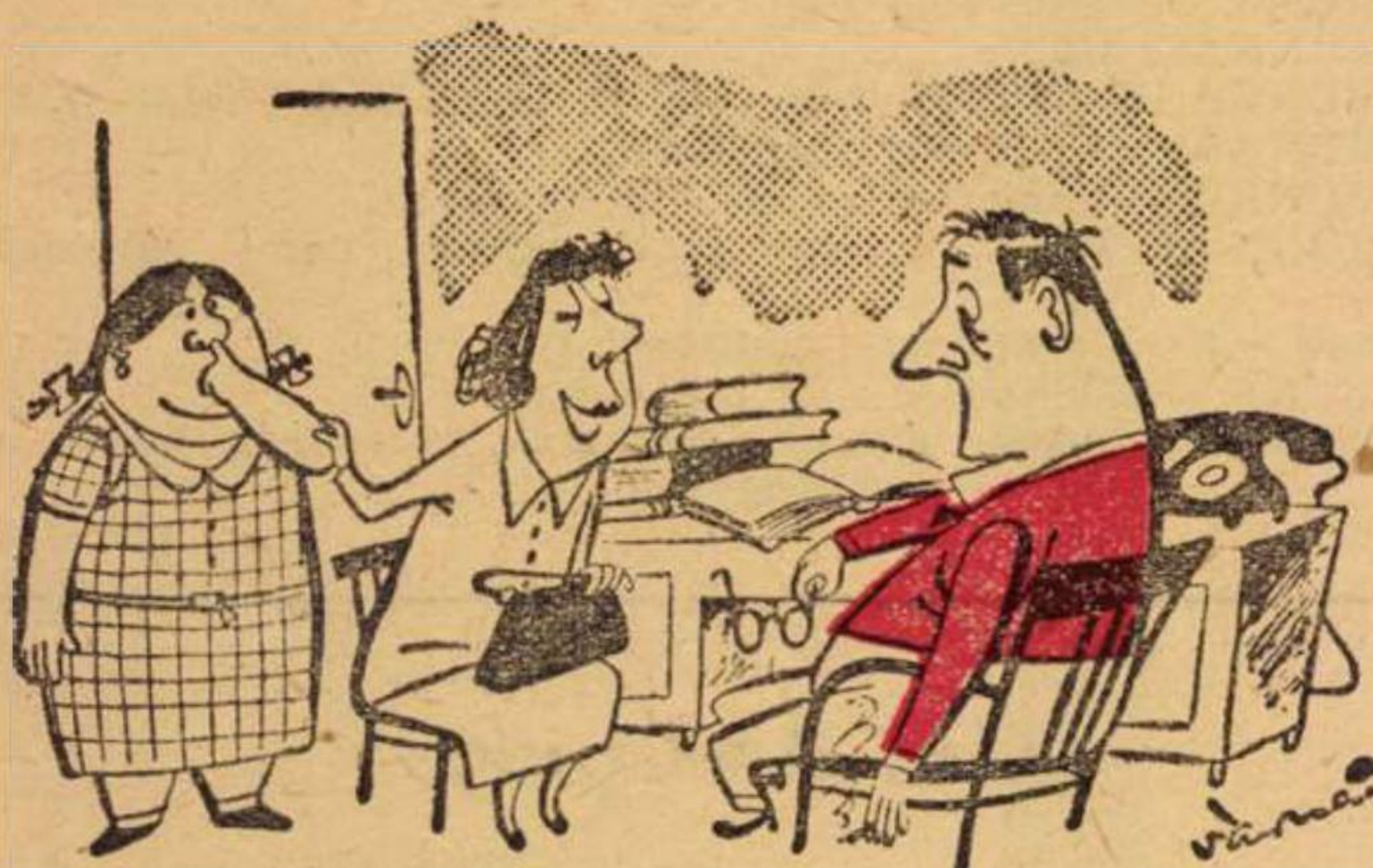

— Drága mester, juttassa be a kislányomat az Operaház balettkarába . . .

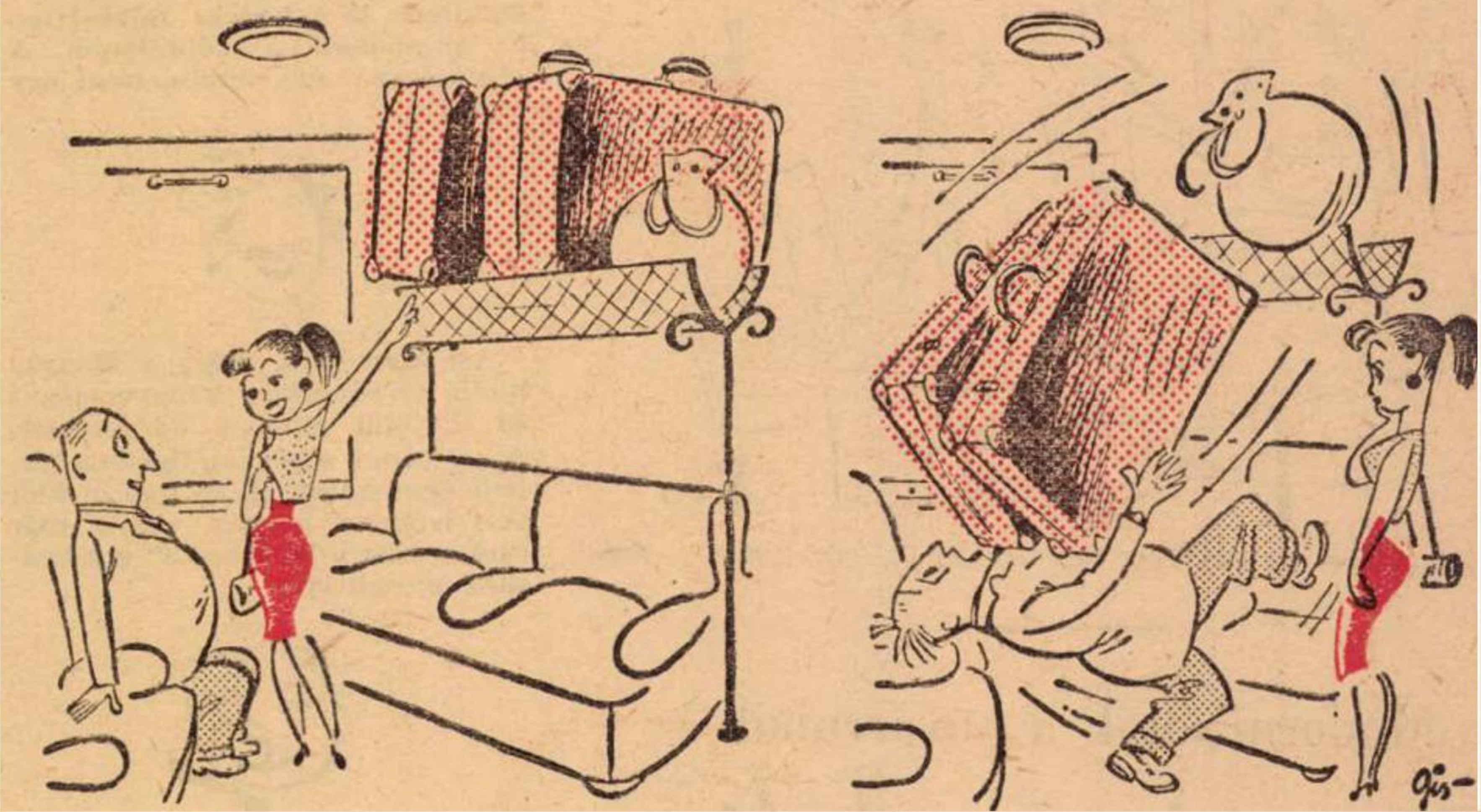

Kép szöveg nélkül

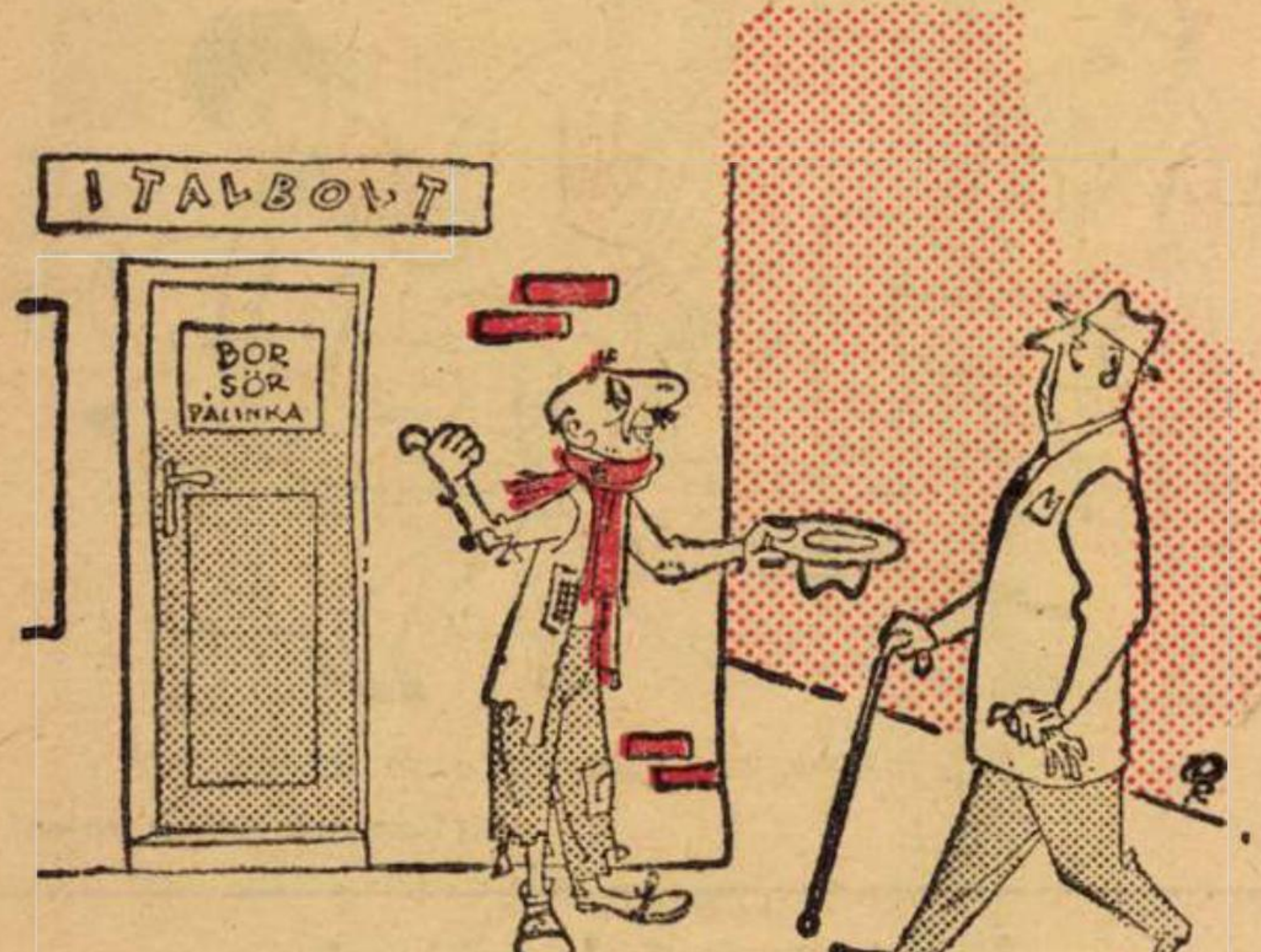

— Ide állna a helyemre, míg lehajtok egy kisfröccsöt?

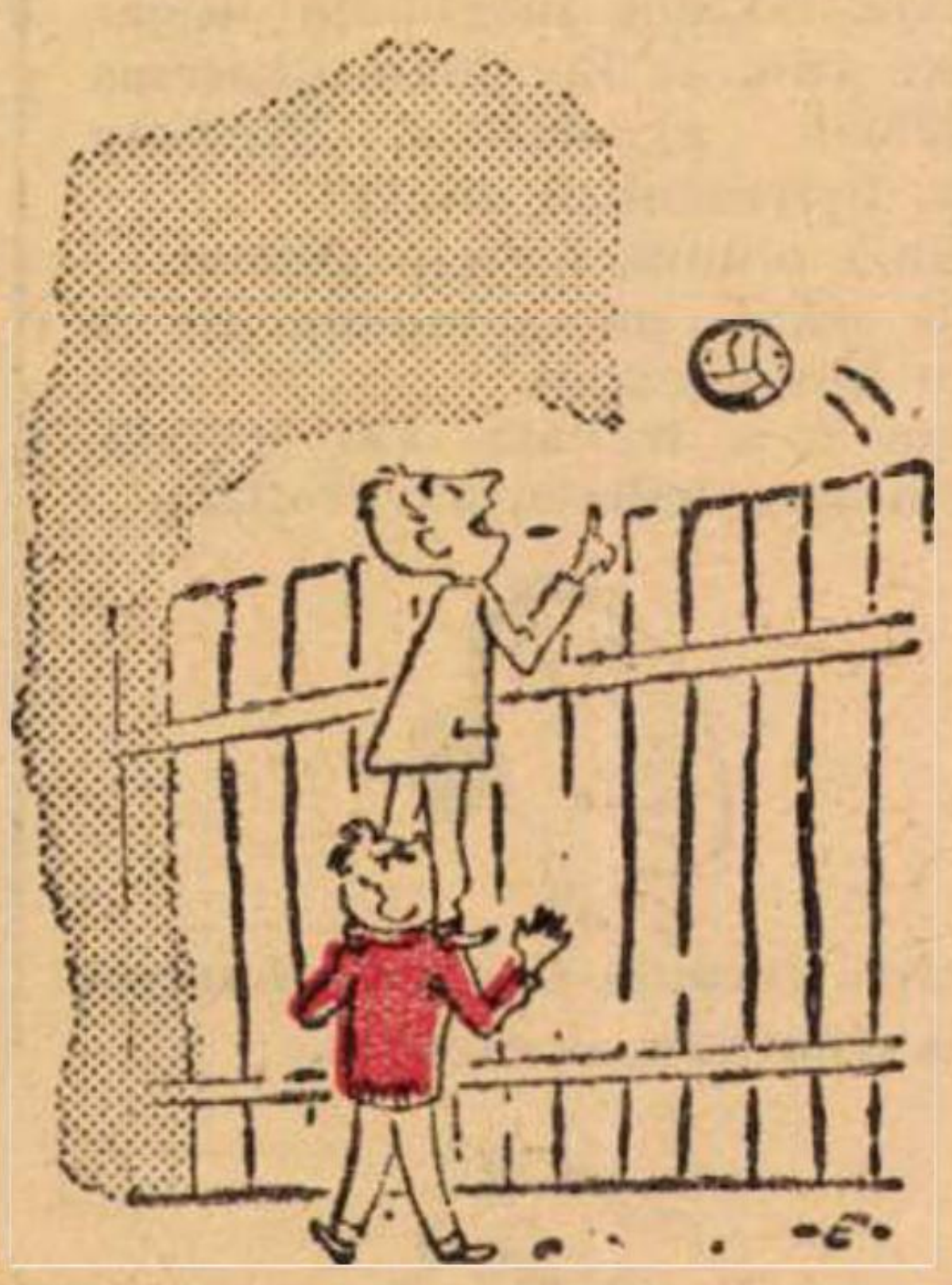

— Tartson még néhány pillanatig, mindjárt gól lesz . . .

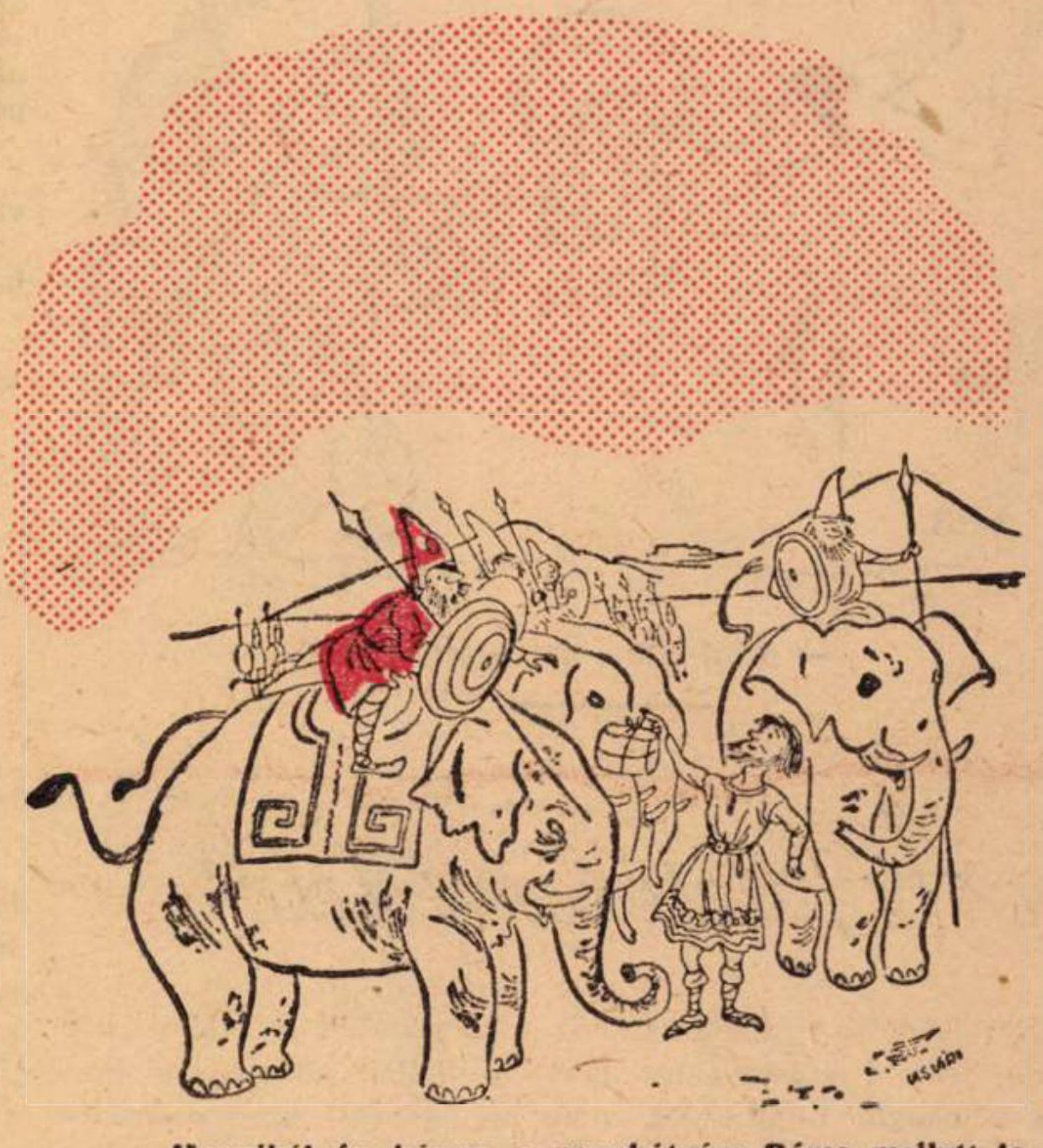

— Hannibál úr, kérem, a nagybátyám Róma mellett lakik, nem lenne olyan szíves elvinni neki ezt a kis csomagot?

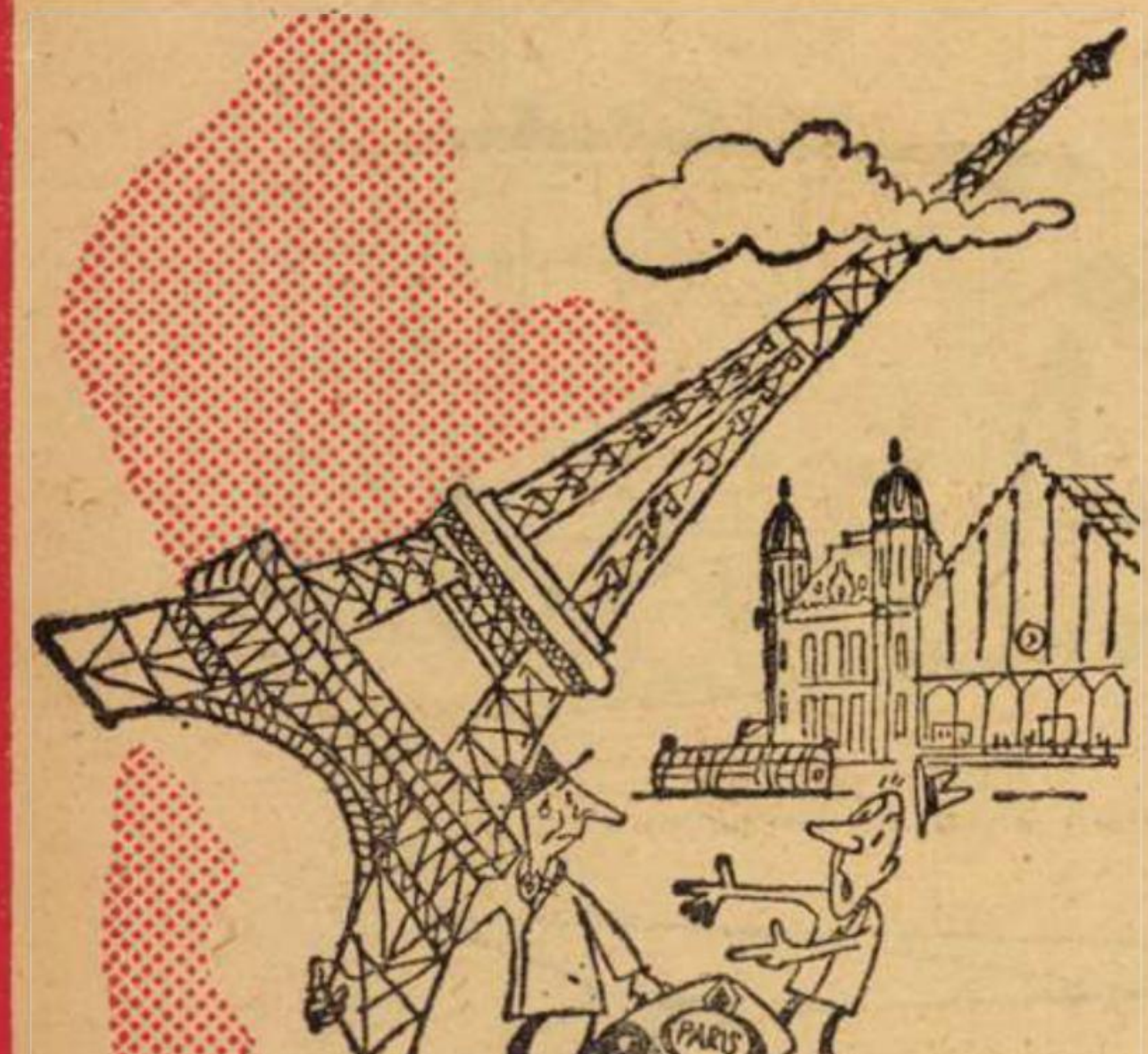

— Tudod, az illető olyan nagyon kérte . . .

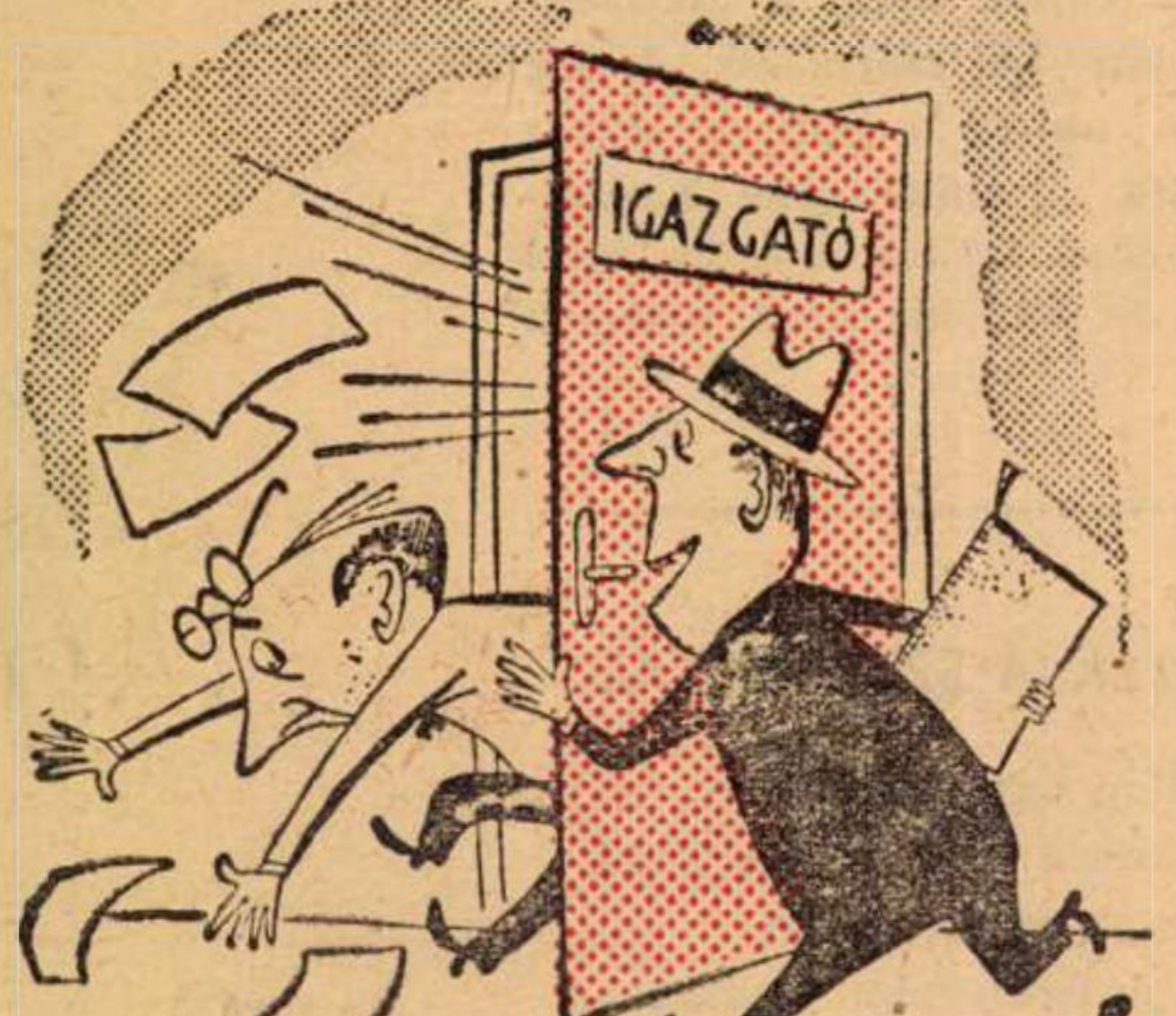

— Látom, éppen a főnököddel tárgyalsz, most megemlíthetnéd az én ügyemet is.

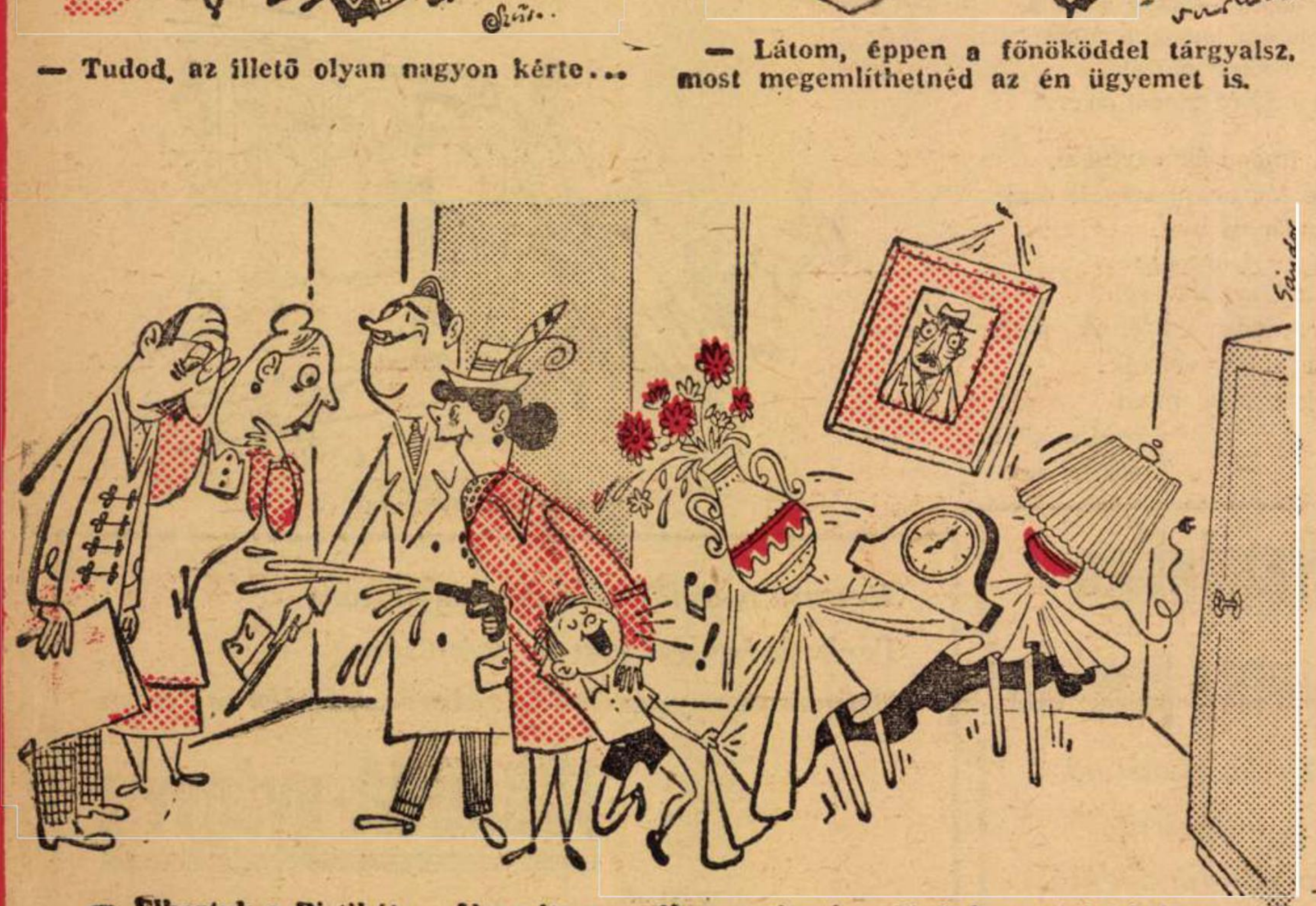

— Elhoztuk a Pistikét . . . Ugye itt maradhat, amíg visszajövünk a színházból?

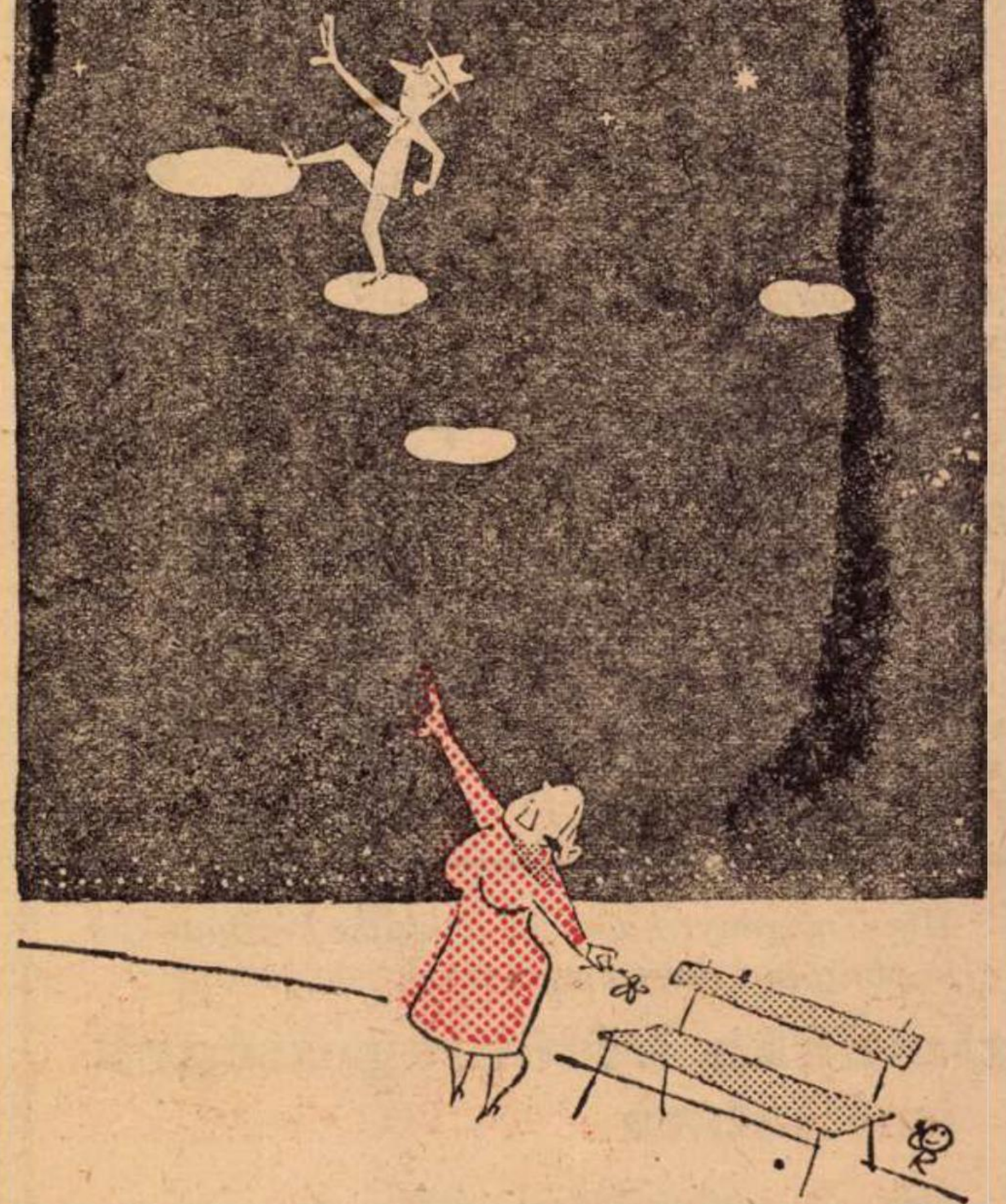

— Azt!

ÍGY LESZ NEMSOKÁRA

A tsz-ek jóminőségű boraikat palackozhatják és saját márkájukkal ellátva hozhatják forgalomba.

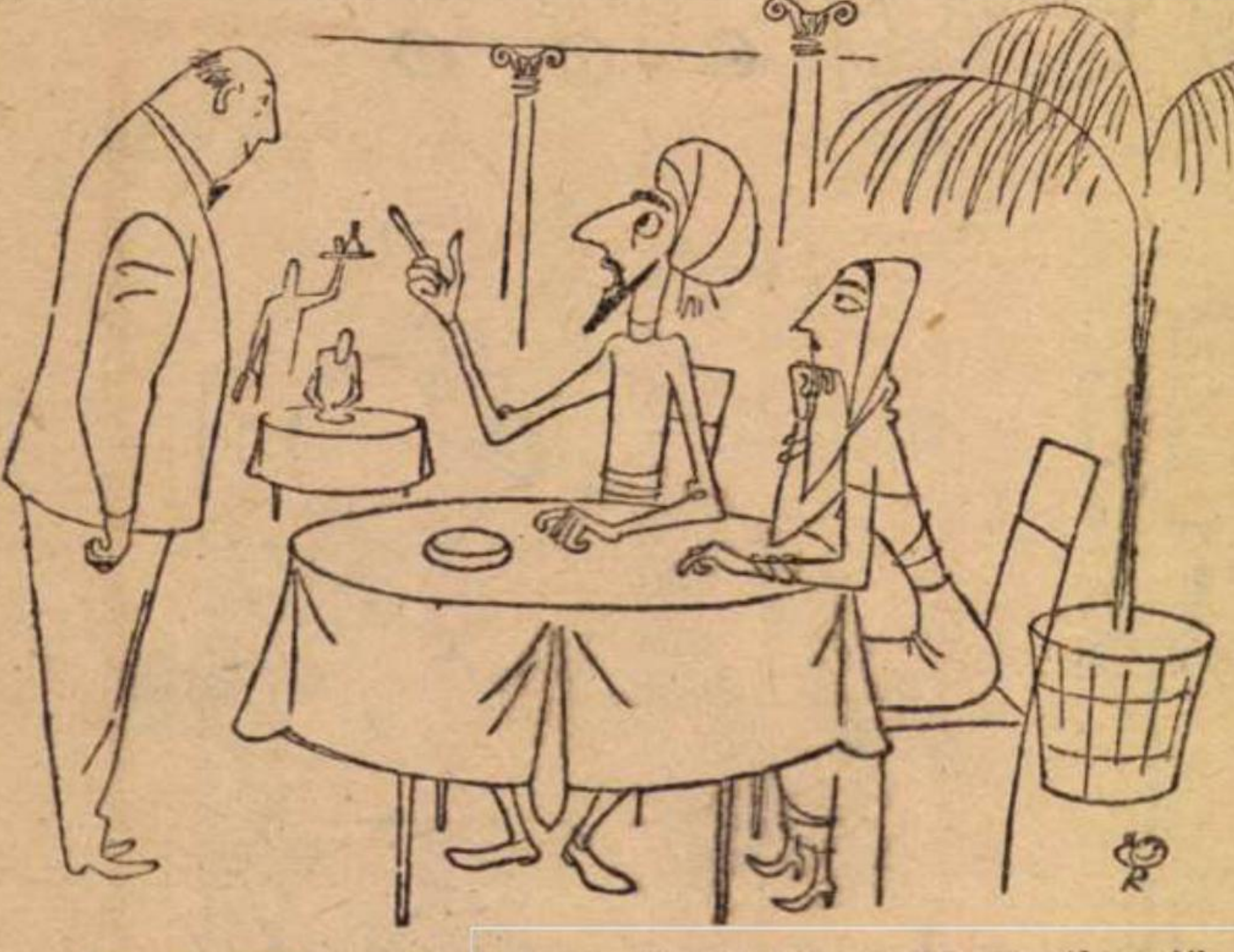

— Főúr! „Előre az ötéves tervért-termelőszövetkezet“ boruk van?

Modernizálták a búvárruhát

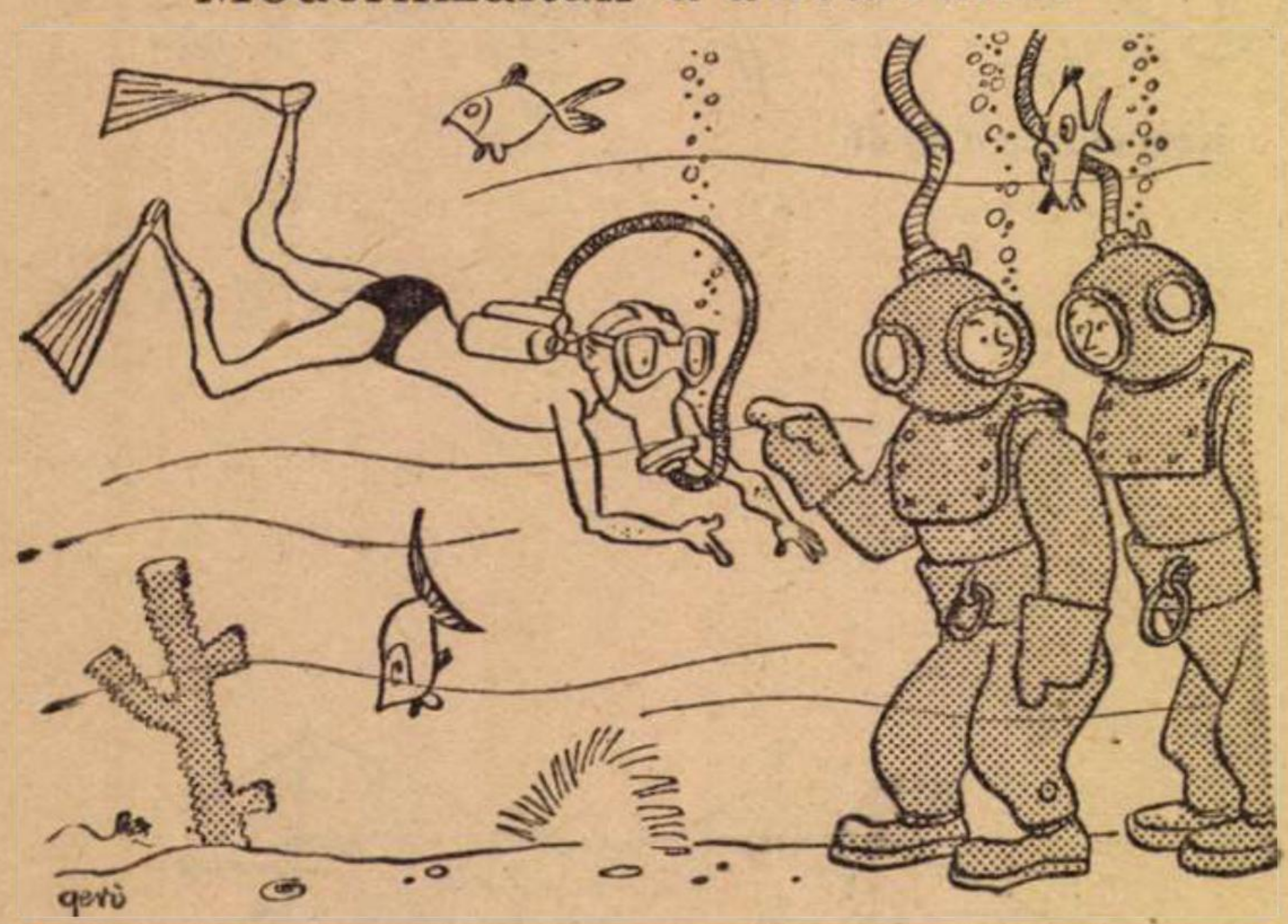

— Nézd azt a jampecet!

Az „illetékesek felé“

Sok éven át védett s oltalmazott ez a szó. Ha bement valaki a hivatalba s elzokogta búját-baját, milyen jó volt két körömreszelés között odavetni neki: „Panaszát továbbítottuk az illetékesek felé.“

Nem -hoz, -hez, -höz, hanem felé! Mert ha így mondom, hogy „felé“, akkor még ebben is található egy adag jótékony bizonytalanság. Mert így van remény arra, hogy a panasz útközben eltéved, hiszen nem -hoz, -hez, -höz továbbítottuk, hanem csak „felé“. Aminek az eredménye aztán az, hogy az „illetékesek“ „felé“ sem néznek a dolognak!

Olyan ez az „illetékesek“, mint egy nagy ködgomoly. Elálmosít, ráülepszik az agytekervényekre és eltakarja a kilátást. De ha friss szellőcske kél, íme: kibontakoznak a körvonalak, már nem „illetékesek“ többé, hanem egy bizonyos hivatal, egy bizonyos íróasztal, egy bizonyos ügyintéző.

Persze, tudom, hogy ez eleinte kissé kellemetlen az „illetékeseknek“. Ott állni a tiszta levegőben, miközben rájuk világít a napfény és rájuk szegeződik a sok „illetéktelen“ szeme. De nem baj, hunyorognak kissé és — megszokják.

És ha valósággá változva megszűnnek az „illetékesek“, akkor már nem lehet „feléjük“ továbbítani az ügyet. Ejnye no, mit csináljunk? Most hová küldjük ezt az aktát? Mi lenne, ha ... na, mi lenne, ha ... elintéznénk mi magunk? Sőt, nem is mi magunk, hanem én magam!! Ha már egyszer itt van a kezemben ...

Papp László

Mindenféle

A legnépszerűbb köszönés napjainkban a „Csókolom!“ — bizonytalan tárgyesettel. A „Kezit csókolom!“ köszönés egyetlen végtagra szűkítette le a kedves üdvözletet. Ez gúzsbaköti a képzelőerőt. A „Csókolom!“ egyetemes, mint egy kitárt szív.

Azt álmodtam, hogy a Magyar Rádió szimfonikus hangversenyét 80 külföldi állomás közvetítette. A műsornak nyolcvan nyelven történt bemondása olyan hosszú időt vett igénybe, hogy a végén már csak a „Boci, boci tarka“ eljátszására maradt idő.

Az aforizmák bölcsességét nem a tartalom, hanem a ritmus szolgáltatja. Akinek megfelelő ütemérzéke van, az kiválóan alkalmas aforizmák gyártására. Néhány példa, helyesebben minta:

Máma plimm, holnap plemm.

Aki sokat pampampam, az a végén pimpampam.

Nem az a trallala, aki trillala, hanem az a trillala, aki trallala,

Befelé forduló művész életelve: öncél szentesíti az eszközt.

Azok, akik napjában legalább háromszor büszkék és boldogok, tudják-e vajon, hogy a „büszke“ szó a „bűz“-ből származik. A gőg bűze az, amely megüti az ember orrát. Ha jól emlékszem, Kosztolányi fedezte fel ezt az etimológiai adatot, de hányan nem fedezték fel!

F. L.

……

JÁTÉK A SZAVAKKAL

A körúton egy óra állt,
mely csúnya volt, akár a többi:
alatta meg egy ifjú pár
készült örök szerelmet kötni.
— „Ó, Manci! — szólt a dalia,
e perc életem legszebb álma:
bár sosem kéne múlnia,
s az idő örökre megállna ...“

Az átok (mondják egyesek),
senkit se fog negyvennyolc óta;
de ez kivételes eset,
azóta áll az átkos óra ...
Tanuljatok, szerelmesek!
A nagy szavak: veszélyes játék.
Mi volna akkor veletek,
ha mit kívántok, mind
beválnék? ...

Bedő István

Vágányzár

(Szín: Valahol a nagy magyar villamossínek mentén. Éjszaka van. A felszedett kövezet mellett két munkás fekszik a legnagyobb kényelemben. Mellettük kalapácsok, fogók és egyéb szerszámok.)

I. MUNKÁS: Szép este van.

II. MUNKÁS: Ühüm ...

I. MUNKÁS *(nyújtózik egy nagyot):* Fene lassan telik az idő!

II. MUNKÁS: Az bizony fene lassan.

I. MUNKÁS: Vajon lesz-e eső, mit gondolsz?

II. MUNKÁS: Hát ... ha így marad, akkor nem, egyébiránt lehet ...

(Messze villamoscsilingelés hallatszik.)

I. MUNKÁS *(felfigyel):* Jön a villamos.

II. MUNKÁS: Akkor gyere, dolgozzunk, mert még hamar elmegy ... *(Függöny.)*

(gera)

Női dolgok

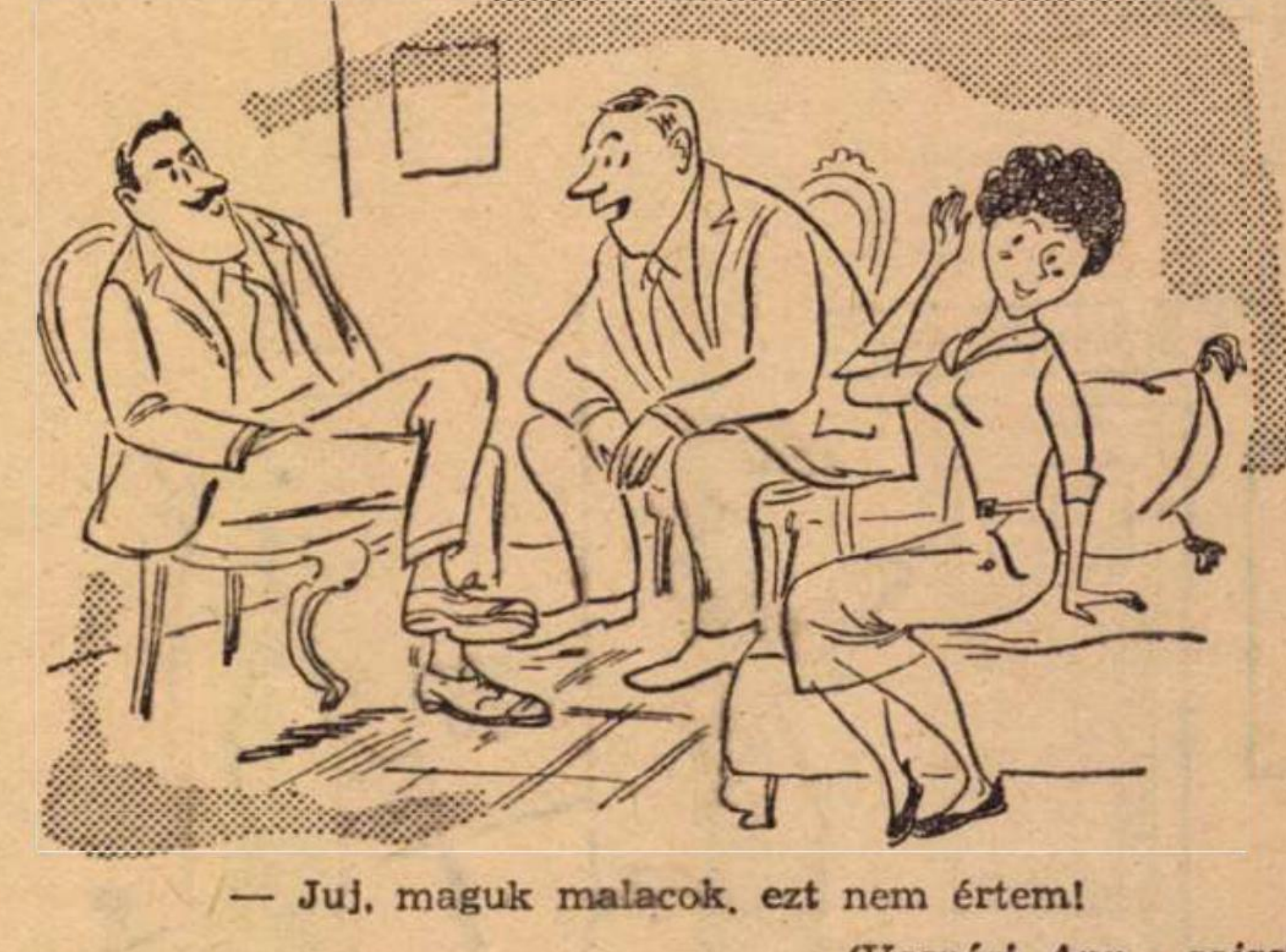

— Juj, maguk malacok, ezt nem értem!

(Vasvári Anna rajza)

Egy jármű karrierje

(75 évvel ezelőtt mutatta be Siemens az első villamost.)

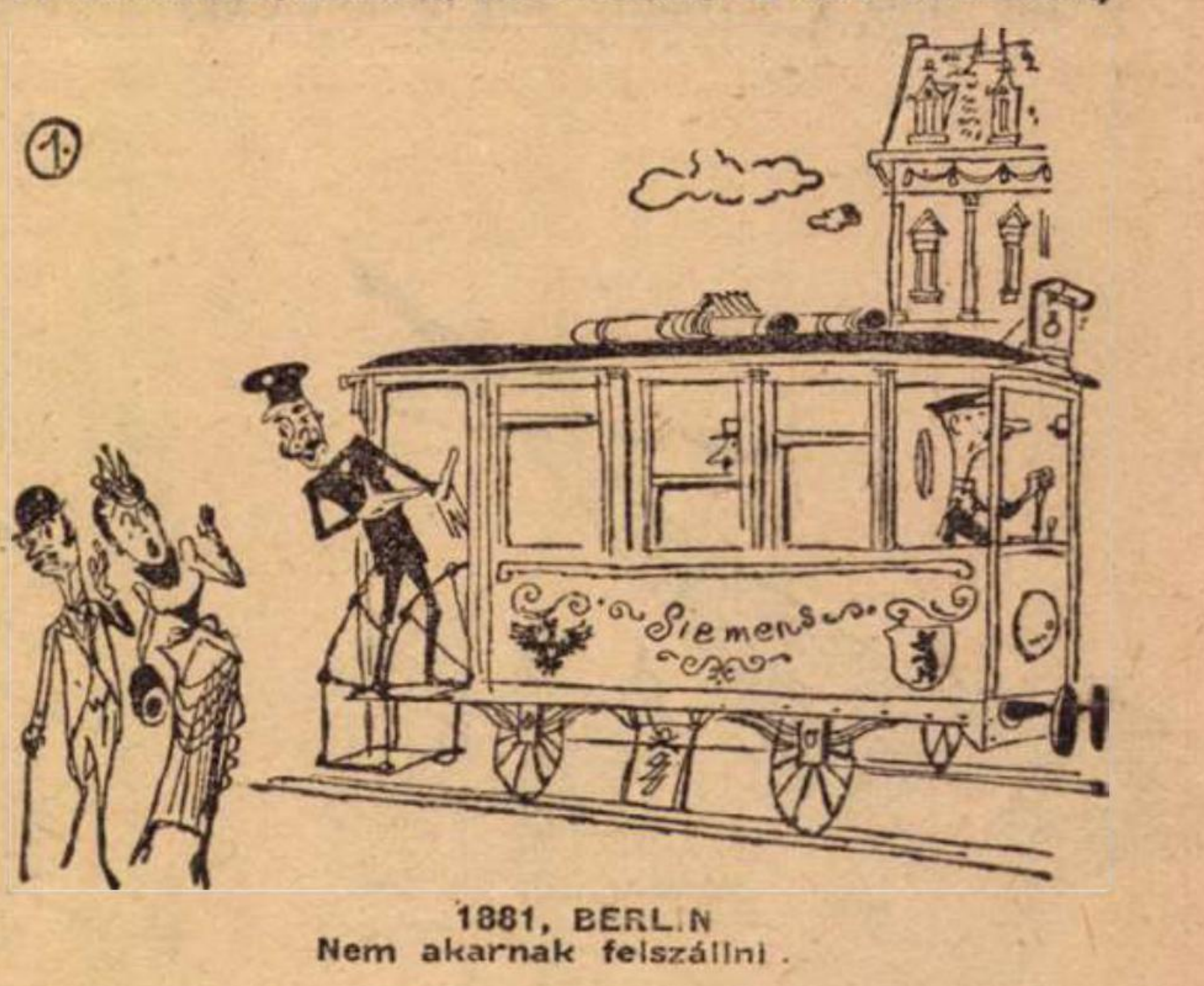

1881, BERLIN
Nem akarnak felszállni.

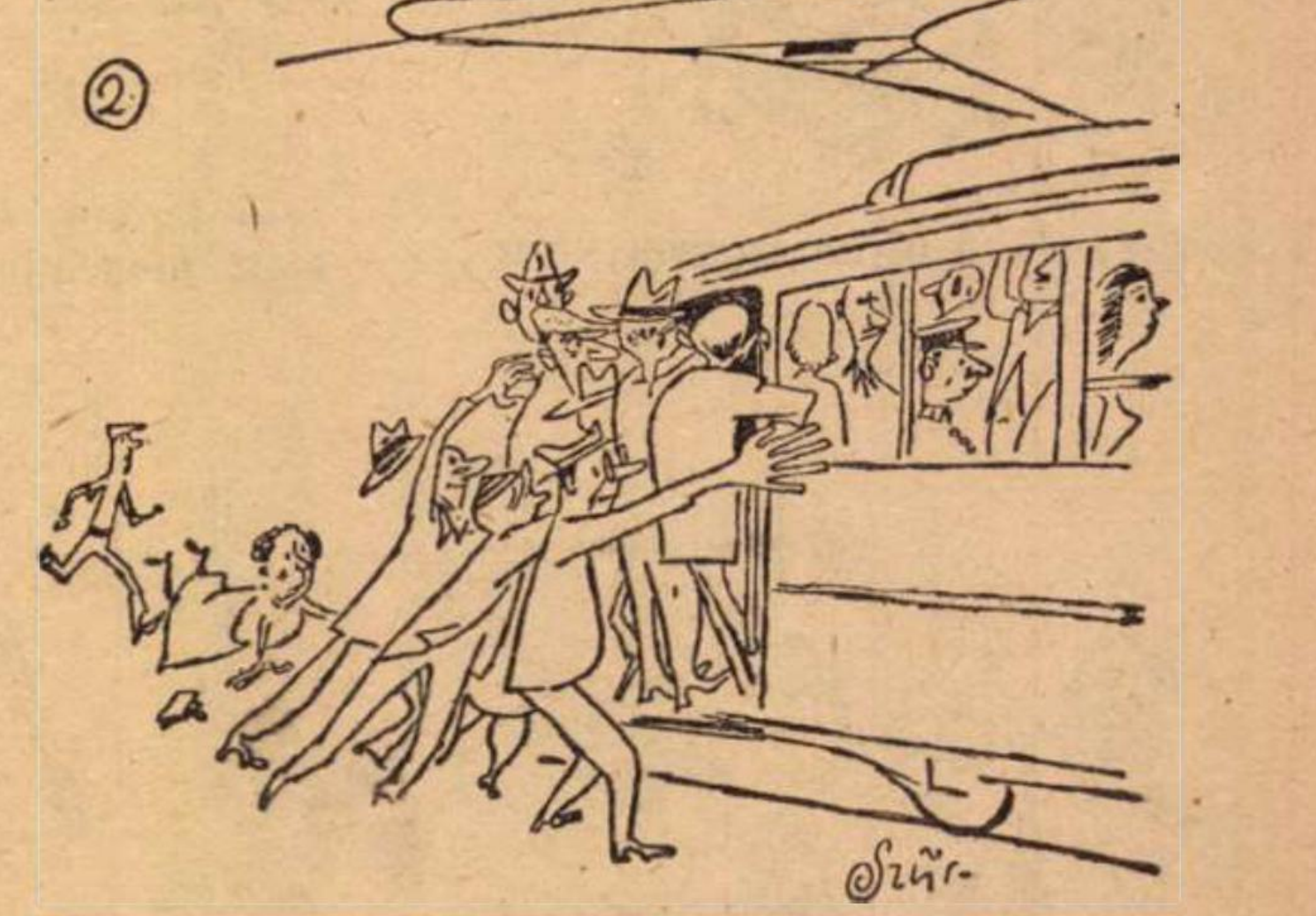

1956, BUDAPEST
Nem tudnak felszállni ...

Minden igényt kielégítő exkluzív kézimunkák kaphatók a most megnyílt

Kézimunka különlegességek boltjában

Tervezés, montirozás, javítás

BUDAPEST, V., RÉGIPOSTA UTCA 19

Rendeljen könyvet - postán!

*Felvilágosítást ad
a postahivatal
és a postáskézbesítő*

*

Struma *megelőzésére és gyógyítására*
Terhességi golyva *meggátlására*
Magas vérnyomás *és* ***érelmeszesedés*** *eseteiben*

JODAQUA-gyógyvíz

SZTK-vényre rendelhető

Kulturfront

Gádor Béla:

A temetés sem fenékig tejfel

Berkenye Péter Pál lírai költő és újságíró a reggeli postával egy meghívót kapott a másnapi operaházi díszelőadásra. A mellékelt jegyek a 22. sorba szóltak. Berkenye a meghívót is és a jegyeket is összetépte egészen apró darabokra, majd hangosan így szólt, bár egyedül volt a szobában:

— Nem megyek! Azért sem megyek!

Ugyanis nem először fordult elő, hogy Berkenye a 22-ik sorba kapott jegyet, amely tudvalevőleg már a páholyok alatt van és aki ott ül, úgy érzi magát, mint egy szegény rokon. Az itt ülő tulajdonképpen nem is vesz részt az előadásban, mintegy számkivetésben él és az első sorokban tündöklő arcokat is csak kukkerrel láthatja, ha éppen ambicionálja, hogy megegye a fene. Berkenye már régen nem ment el sehová, mert mindenütt hátra ültették és bosszantotta a dolog. Nem volt sem tehetségtelenebb, sem ügyetlenebb, mint más. Ő is írt verseket a jubileumokra, mint a többi, ő is acsarkodott a belső és külső ellenség ellen, mint a többi és ő is meghasonlott önmagával, mint a többi. Az igaz, hogy volt benne valami eredendő élhetetlenség: sosem volt ott, ahol lennie kellett volna. Ha elnököt választottak, ő éppen horgászott, ha egy válságból kellett kibontakozni, ő alkotó szabadságon volt és ha a szocialista realizmus végleges meghatározásáról volt szó, akkor elkésve érkezett oda, akkor, amikor már régen meghatározták.

Berkenye, ha már nagyon felgyűlt benne az elkeseredés, mint például ma is, azzal vigasztalta magát, hogy elképzelte a temetését. Ó, a temetés, az valami egészen más! Elsősorban ott az ember egyedül van, nincs konkurrencia. Nem kell attól tartani, hogy Devecseri, vagy Kucka odalép és azt mondja: kérem, temessenek el engem először, én tehetségesebb vagyok. Az a nap az övé lesz, egyesegyedül az övé. Ott fog feküdni szépen felravatalozva, s nehéz kandeláberekben égnek majd a fáklyák és az Operaház énekkara énekli a Requiemet. A koporsó körül ott áll majd a magyar irodalom színe-java, a céklafejű Mohácsi, legnagyobb ellensége, könnyeket sajtol a szeméből és szégyenkezve süti földre a fejét. A koporsót négy fekete ló húzza a sírhoz, ahol egy egyenruhás ember nagy selyempárnán tartja összes kitüntetéseit és a sír szájánál ott zokog majd az egész Központi Vezetőség...

Berkenye felocsúdott álmodozásából, mert egy szelíden korholó hang megszólalt benne:

— Ugyan, kedves barátom, ne áltasd magad tovább. Nagyon jól tudod, hogy a temetéseden nem lesz ott a magyar irodalom színe-java, csak a protokoll vége, ahol te is helyet foglalsz. És a koporsódat sem négy ló fogja húzni, hanem kettő. A nyitott sírnál pedig egy egészen kis párnán két kitüntetésedet fogják tartani: az egyiket, ami már megvan, és a másikat, amelyet halálod napján fogsz kapni. A sírnál pedig a pártszervezet titkárának a helyettese fog gyászbeszédet tartani egy gyűrött papírlapról, amelyre az utolsó percben írta fel négy megjelent műved címét, rosszul...

Berkenye felugrott és sápadtan a dühtől így szólt:

— Nem baj! Legfeljebb nem megyek el a temetésemre sem!

Akiknek szivesen tapsolunk

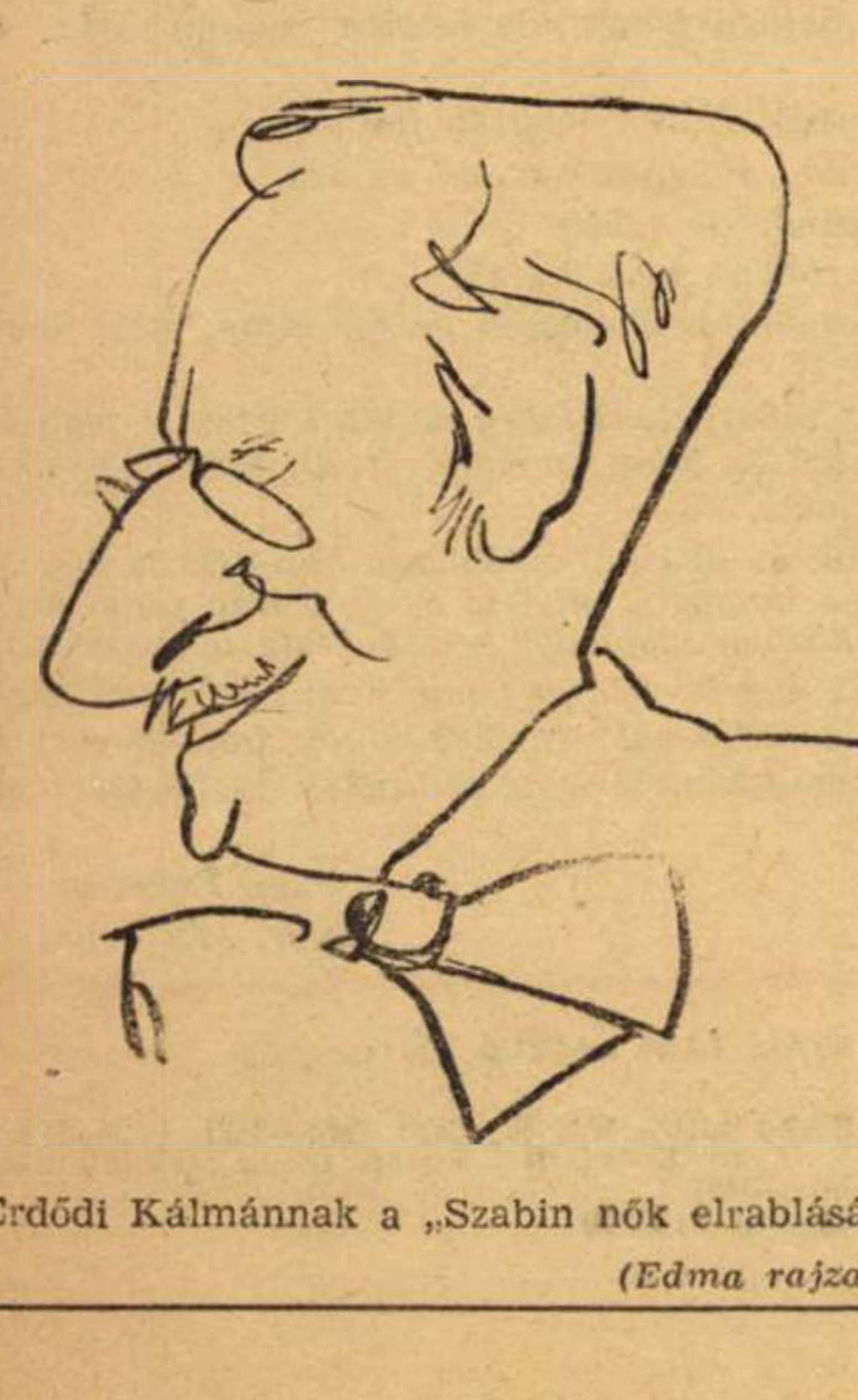

Erdődi Kálmánnak a „Szabin nők elrablásában"

(Edma rajza)

Szezoneleji látogató a színházi főosztályon

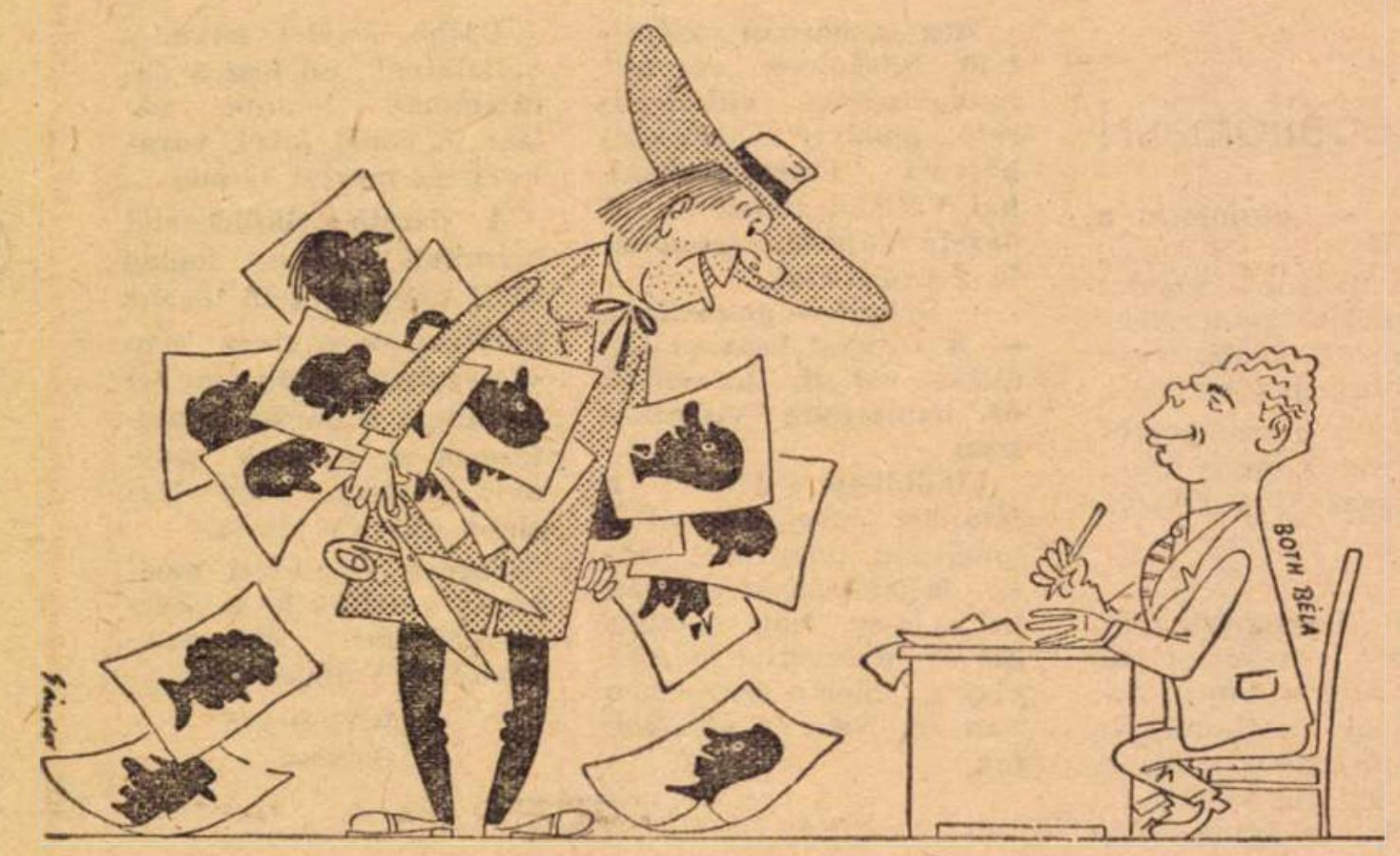

— Bocsánat, a sziluettvágó vagyok a Ligetből... Hallom, különböző profilokra van szükség...

(Sándor Károly rajza)

Négy éven aluliakat tilos moziba vinni

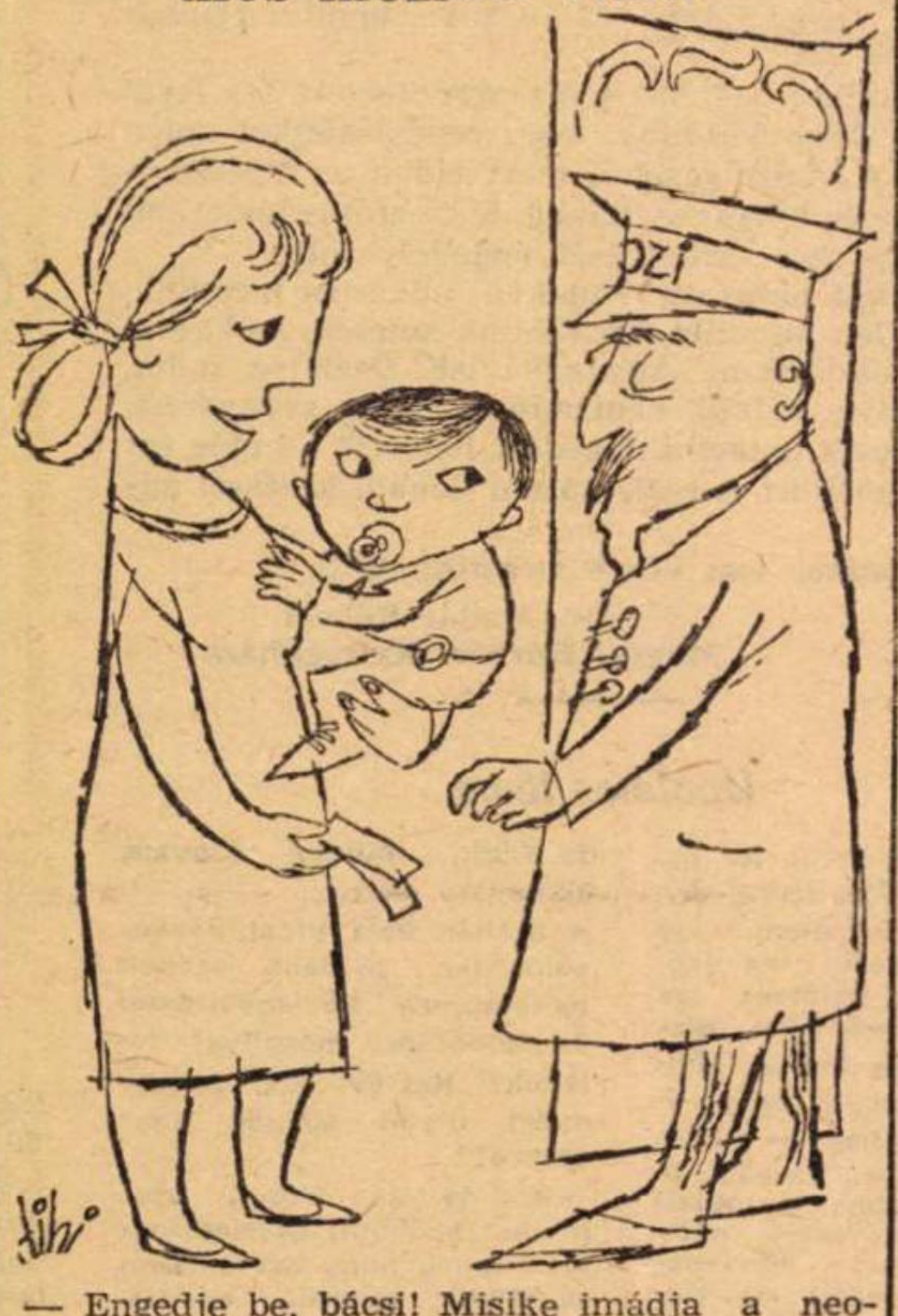

— Engedje be, bácsi! Misike imádja a neorealista filmeket...

A humor KÖNYVÉBŐL

CHOLNOKY JENŐ professzor, a jeles földrajz-kutató egyik kedvenc vizsgakérdése a sarki fény volt. Egyszer a vizsgán a felelő diák töprengve ismételte meg a feltett kérdést, majd kijelentette:

— Mindezt pontosan tudtam, de higgye el, tanár úr, ebben a pillanatban mindent elfelejtettem.

— Elhiszem, hogyne hinném e. — jegyezte meg Cholnoky kedélyesen. — De a helyzet most a következő: Mi mindannyian, akik a sarki fényről beszélünk, a különböző feltevéseket ismerjük, tudni azonban egyikünk sem tud semmit. Az egyedüli, aki mindent pontosan tudott, az ön volt kedves barátom, de ön is mindent elfelejtett és nekünk egy kukkot el nem árul a tudásáról. Lássa be, hogy ez nem méltányos álláspont — a tudomány szempontjából!

MÁRKUS EMILIA, a régi Nemzeti Szinház nagy tragikája, visszaemlékézésein merengve egyszer így sóhajtott fel:

— Ah, az volt a szép idő! Akkor nagyon szerencsétlen voltam...

Egy író problémája

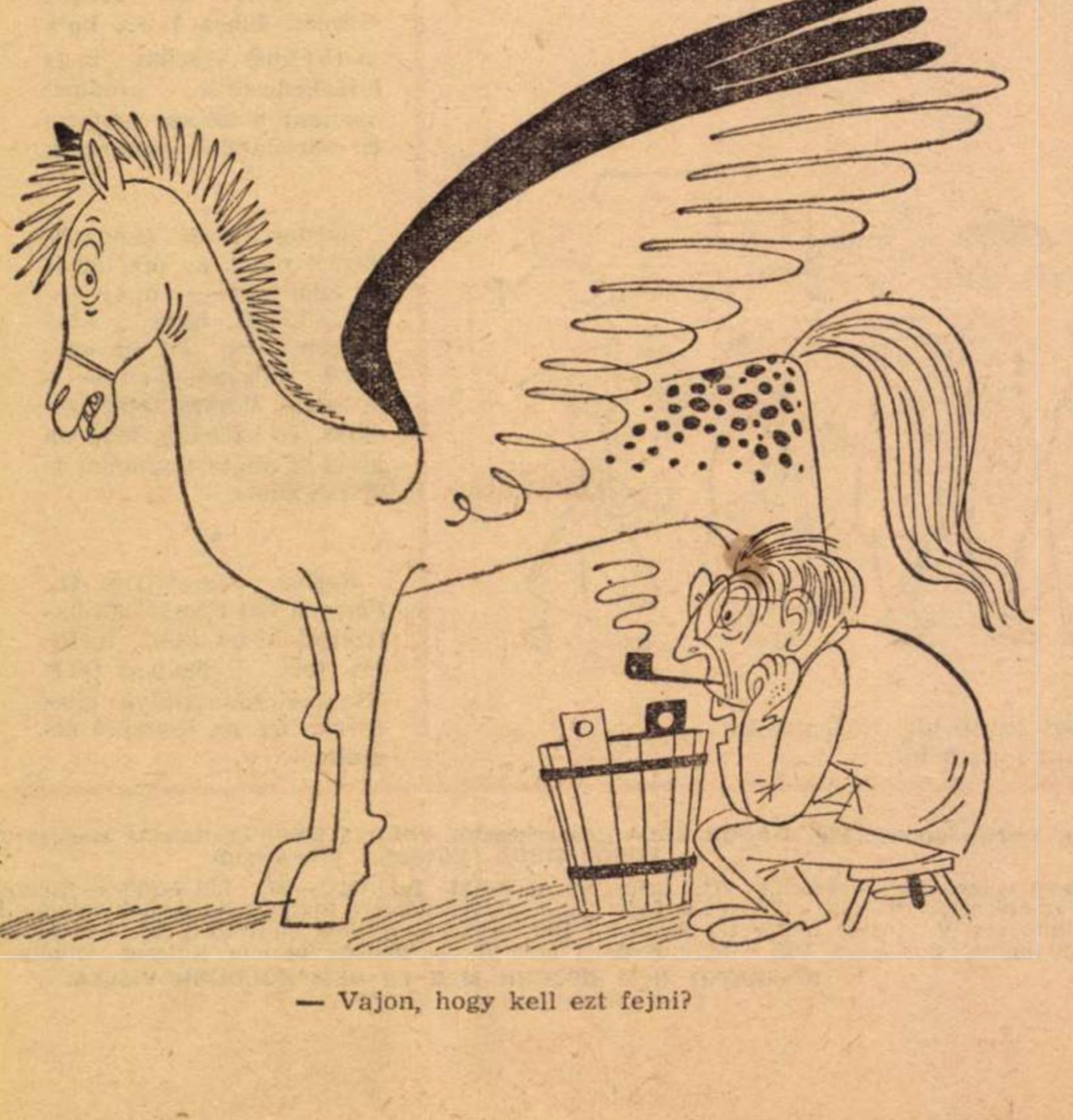

— Vajon, hogy kell ezt fejni?

Öt külföldi fiatal

a Liszt-versenyről

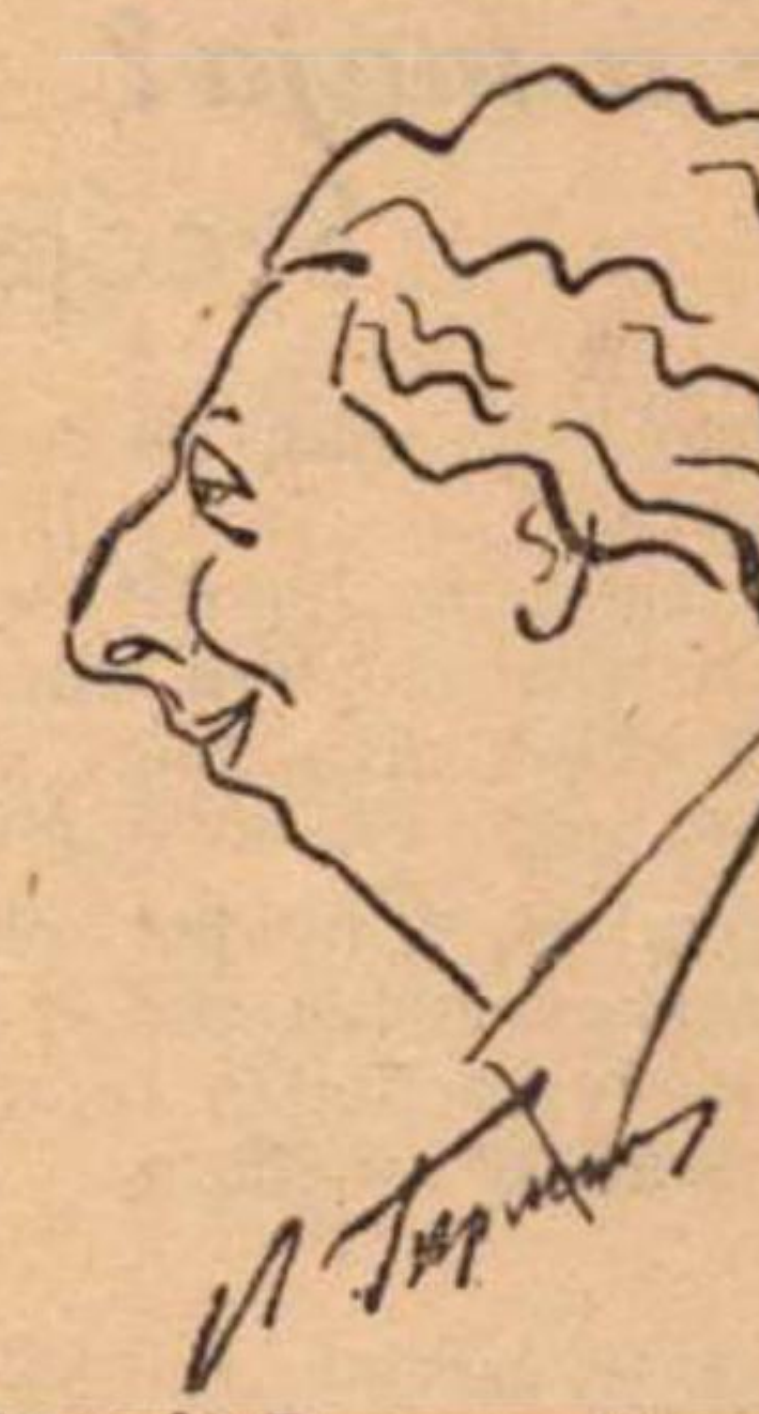

Lazarij Berman (Szovjetunió)

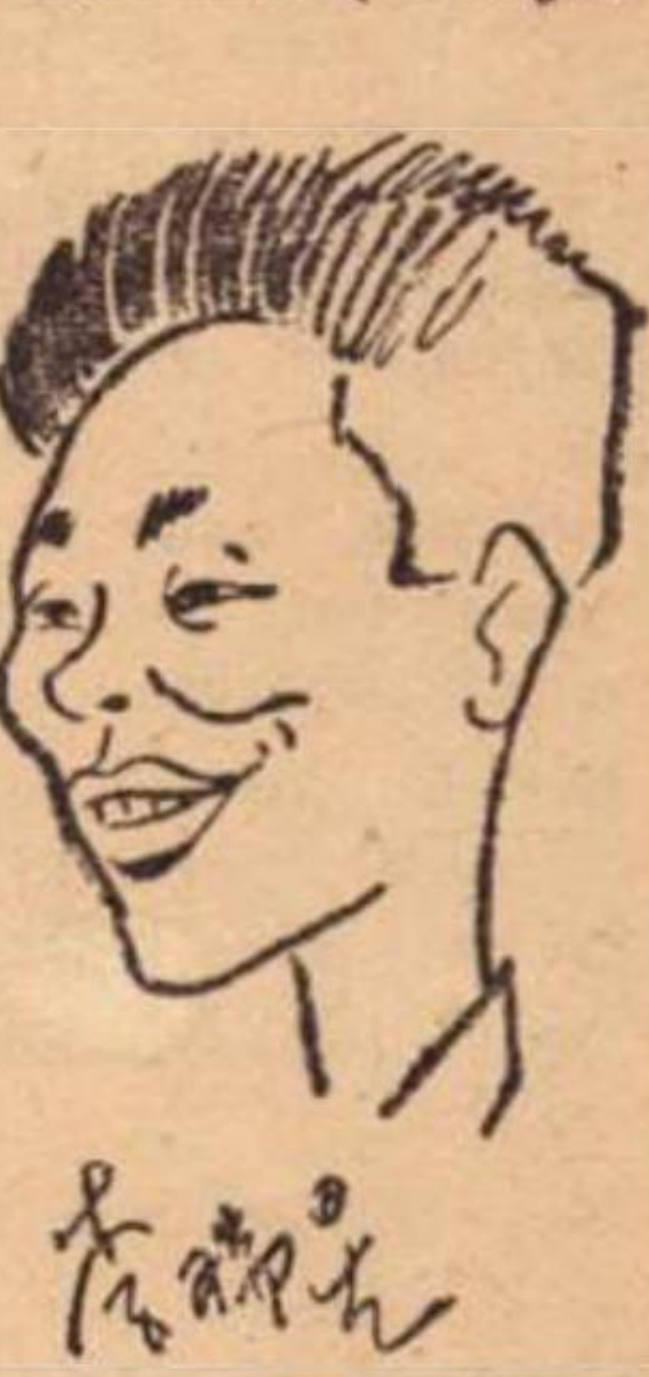

Li Zsui-sin (Kína)

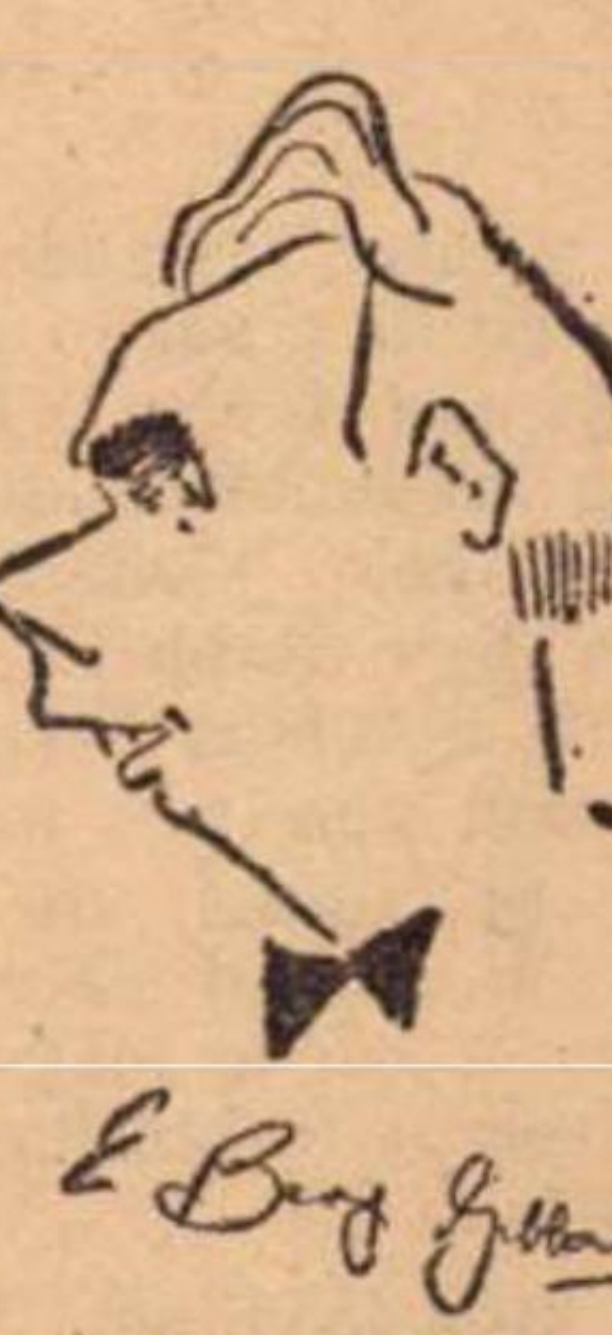

E. B. Gibbons (Ausztrália)

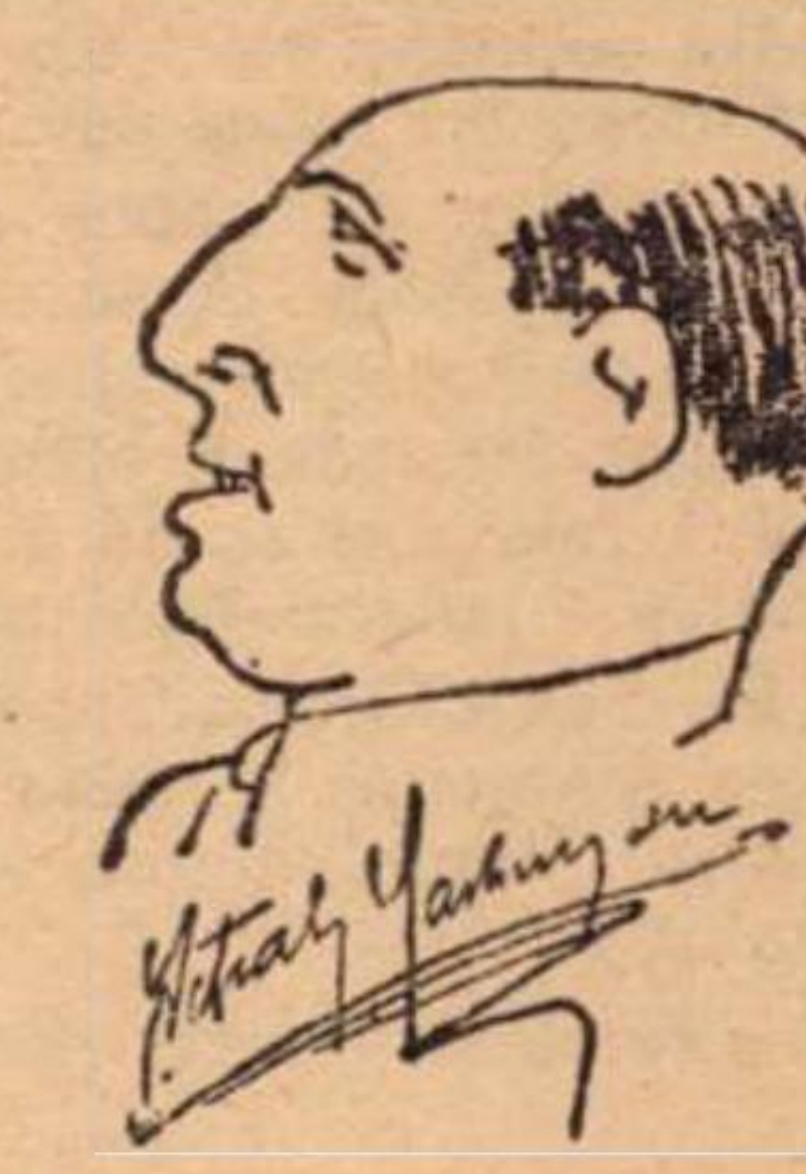

Setrak Yavruyan (Törökország)

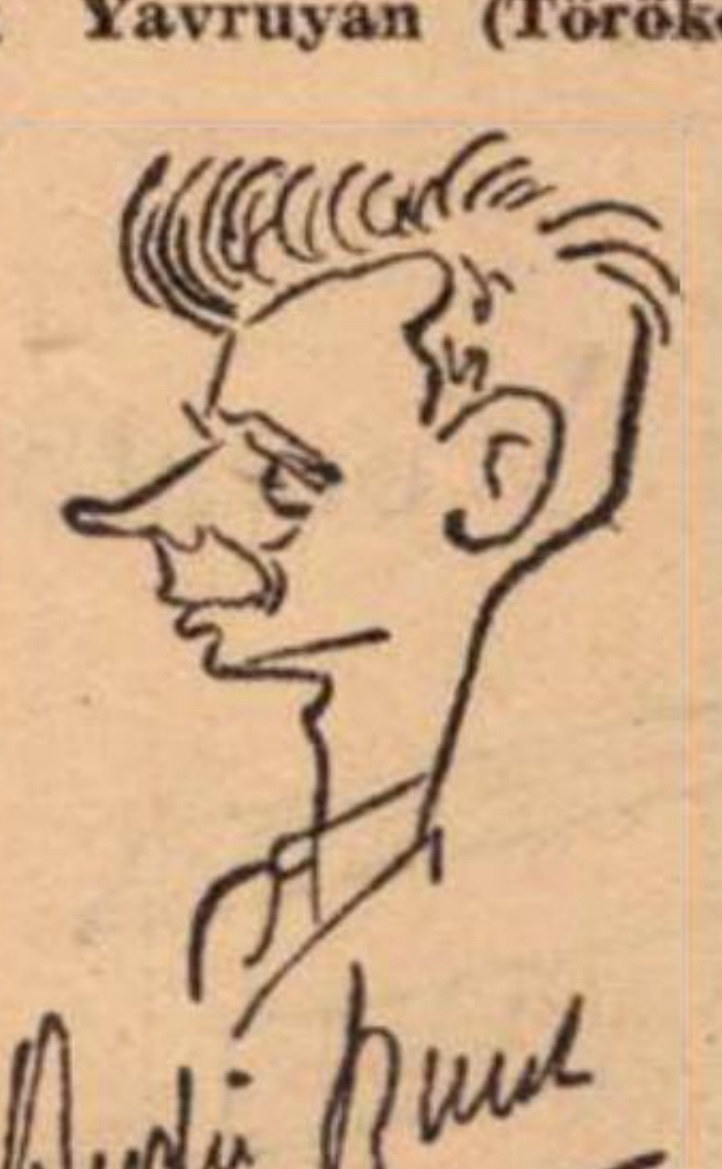

André Krust (Franciaország)

(Sándor Károly rajzai)

VÁZLAT

Gúnyolják, szidják a kopott
könyökvédős kis hivatalnokot,
hogy ő az élő aktahalmaz,
a testetöltött
bürokrácia.
S uramfia:
belőle élnek a szorgalmas
viccrajzolók, s a rigmusköltők.
Mert ő a téma az alany.
Nincs is ebben hiba semmi,
megérdemli!
De így a vicc aránytalan.
Gondolt-e arra valaki,
hogy a betűkkel beleptett
és sokszor bizony zavaros,
nagy, kusza rendeleteket,
melyektől nyög a papi os —
nem ő, de más agyalta ki...?

Hárs György

Le a bürokráciával!

Beteg a mája?

Szedjen gépállomást!

Mit egyen az, aki, — mondjuk, — elrontotta a gyomrát?

Ilyen esetben leghelyesebb, ha nagyobb gondot fordítunk az alacsonyabb típusú termelőszövetkezetekre és ügyelünk arra, hogy a traktorosbrigádok terve összhangban legyen a növénytermelő brigádok tervével.

Ne gondold, ó nyájas olvasó, hogy a szedőterem ördöge összekevert két cikket és a gyomorrontás utáni diétához odakeveredett a fejlett mezőgazdaságról szóló fejtegetés néhány mondata.

Nem!

Az Egészségügyi Minisztérium tizenegyhónapos „diétás nővér képző tanfolyamának" leckeanyagából „idéztem". Erre a tanfolyamra a főváros számos kórházából járnak a nővérek, azért, hogy megtanulják: mit szabad és mit nem szabad ennie annak, akinek beteg a mája, epéje, gyomra, hány kalória fehérjére, szénhidrátra van szüksége a betegeknek és így tovább.

Ezek után senki sem csodálkozhat azon, hogy a diétásnővérnek a többi anyag mellett egy 175 oldalas, vaskos könyvet kell megtanulnia, amelynek fejezetei között a következőket találjuk:

A gépállomások és állami gazdaságok szerepe a mezőgazdaság szocialista átszervezésében és a mezőgazdasági termelés fejlesztésében.

Az artyjelek, szovhozok és kolhozok szervezeti szabályai . . .

TOZ — Társulás a föld közös megművelésére . . .

És így tovább. Mi köze ennek a kórházi diétához? Hiába lapozom át a sűrűn gépelt oldalakat, nem tudok rájönni. Egy-egy fejezetnél reménykedem . . . „Küszöböljük ki a szövetkezeteknél mutatkozó *egészségtelen* tüneteket". Ennek legalább van valami *egészségügyi* vonatkozása. Egy újabb fejezet: „A takarmánytermelés fokozása." Ez is diétásnővéri feladat lenne? Vajon melyik kórházban kezelnek takarmánnyal?

Avagy . . . ki tudná megmondani, melyik betegség gyógyszere a géppel kaszált fű? Szegény diétásnővéreknek ugyanis azt is meg kell tanulniok, hogy „1955-ben az univerzál traktorhoz mintegy 500 fűkaszát hozunk be külföldről."

Semmi kifogásom sem lehet az ellen, hogy a főváros kórházainak diétásnővérei egyben kitűnően képzett mezőgazdasági, vagy ipari szakemberek is legyenek. Lelki szemeim előtt azonban, a brosúra átlapozása óta, állandóan ott lebeg egy rémkép.

Mit tudom én, kapok egy vakbélgyulladást, operációra van szükség. A sebész felnyitja a hasamat és akkor az asszisztensnő, ahelyett, hogy sorra adogatná a cserebogár-ércsipőket, elkezdi mondani: — A termelékenység fokozása és az önköltség csökkentése iparunk fontos feladatai közé tartozik.

És hosszabb kiselőadást tart nyitott hasam felett a szocialista iparosítás kérdéseiről, ahogyan azt az asszisztensnőképző tanfolyamon — asszisztálás helyett — megtanulta.

Ezt a rémképet szeretném elűzni lelki szemeim elől.

Vajda Albert

Vontatottan megy a szőlőátvétel

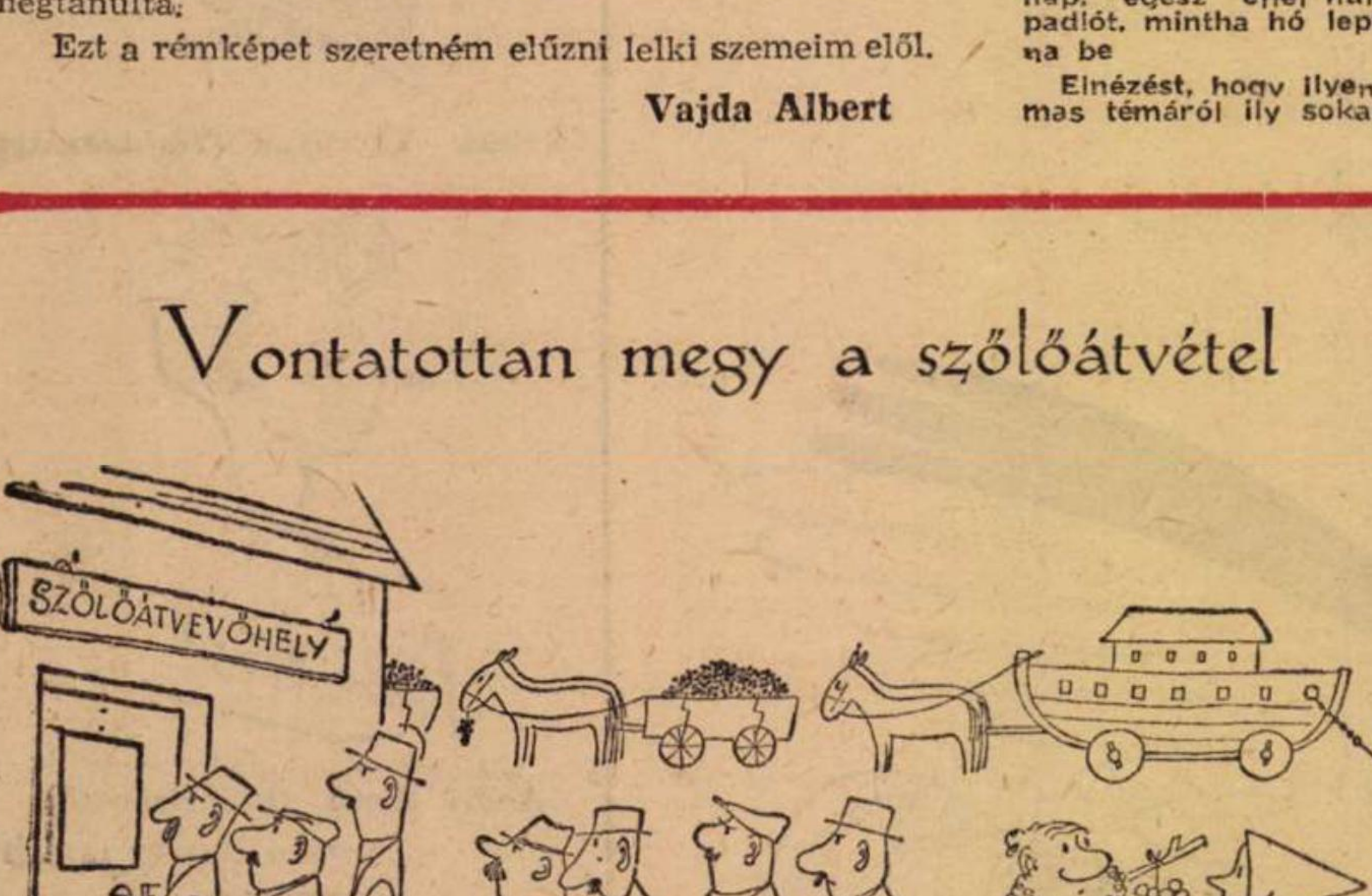

— Hát kegyelmed hogy kerül ide, Noé apánk?
— Még az özönvíz előtt álltam ide . . .

A Székesfehérvári Finommechanikai nem válaszol

Még januárban vásároltam Miskolcon egy kis, hatkalapácsos villanydarálót, amelyet a Székesfehérvári Finommechanikai Vállalat készített. A daráló májusban felmondta a szolgálatot.

— Sebaj! — gondoltam. — A vállalat hathavi jótállást vállalt, kijavítják és hamarosan visszakapom.

Elküldtem a darálót, a jótállási jegyet, sőt azt is megírtam, hogy még akkor is javítsák ki a hibát, ha az nem esik jótállás alá és utánvéttel küldjék vissza, mert szükségem van rá. Nem is válaszoltak.

Újabb levelet írtam a vállalatnak, mi lesz a darálómmal. Semmi válasz . . . ismét levél, várakozás és megint semmi . . .

A daráló elküldésétől számított négy hónap alatt négy sürgető levelet küldtem, de egyikre sem válaszoltak, pedig már lemondtam a daráló kijavításáról is, és csak annyit kértem, hogy legalább küldjék vissza.

Furcsa „elintézési módszert" vezettek be a Székesfehérvári Finommechanikai Vállalatnál . . .

Győrffi Dezső
Szikszó

Gyógyszer helyett bürokrácia

Osztályunknak Orastin nevű gyógyszerre lett volna szüksége, ezért ez év áprilisában az Egészségügyi Minisztérium Anyagellátási Igazgatóságához fordultunk.

A minisztérium július 23-án — tehát három hónap múlva — válaszolt kérdésünkre. Közölte, hogy a kért gyógyszert a Budapesti Gyógyáruértékesítő Vállalatnál rendelhetjük meg. Július 28-án 200 ampullát rendeltünk a vállalatnál.

Rendelésünkre azonban gyógyszer helyett egy levél érkezett, amelyben közölték, hogy rendelésünket nem áll módjukban visszaigazolni, mert előbb az Egészségügyi Minisztérium Anyagellátási Igazgatóságának kell az importgyógyszer beszerzését engedélyeznie.

A kör tehát bezárult. Van két udvarias levelünk, de még egyetlen ampulla Orastinunk sincsen. Az Egészségügyi Minisztérium Anyagellátási Osztálya tudta, hogy engedélye nélkül nem adnak ilyen gyógyszert, miért adott rossz tanácsot engedély helyett? És még ezt a rossz útbaigazítást is csak három hónapi késéssel adták meg.

Kérdés: mikor lesz végre Orastinunk? . . .

Dr. Madár Róbert
Megyei Kórház, Nyíregyháza

Unalmas téma

Ne ijedjenek meg, az ingatlankezelőről van szó!

Azzal kell kezdenem, hogy lakásunkba beesik az eső. Unalmas téma, belátom, az ingatlankezelőnek már biztos a könyökén jön ki. Minket azonban ez a tény — bármily hihetetlen — zavarólag érint. Éjjel, ha esik az eső, a legszebb álmunkból arra ébredünk, hogy nedves a takarónk, könyvespolcunkról csorog a víz. Eső után pedig megindul a malterhullás. Néha egész nap, egész éjjel hull — a padlót, mintha hó lepte volna be.

Elnézést, hogy ilyen unalmas témáról ily sokat írok, de eddig minden szavam hiábavaló volt.

A Stollár Béla utcai házkezelőségen például szóbeli panaszomra kézlegyintéssel és csodálkozó mosollyal feleltek: „Két év óta bírják, miért olyan sürgős egyszerre?"

Két év óta írunk, üzenünk, szólunk, bejelentünk — s most, hogy azóta sem csináltak semmit, csodálkoznak, hogy nem szoktuk meg végleg ezt az állapotot.

Segítséget kérünk!

Kántor Lászlóné
Bp., V., Balassi B. u. 9/11.

Ludas Matyi elintézte

Zalaszántó és Vidéke Körzeti Fmsz 7. sz. boltja (Vállus) köszöni, hogy intézkedésünk eredményeként a község kenyér- és sörellátását rendezték.

★

Bárdos József (Lénárddaróc) nyolc év óta húzódó adóügyét — amely abból adódott, hogy a községben még öt hasonló nevű dolgozó van — a községi tanács felülvizsgálta, és az eddig tévesen kivetett adótartozásokat is visszafizette.

★

Borbás József (Bp., II., Fény u. 15.) tévedésből befizetett közel ezer forintos tervkölcsönét az OTP államkölcsönosztálya elismerte és az összeget átutalta.

A szög

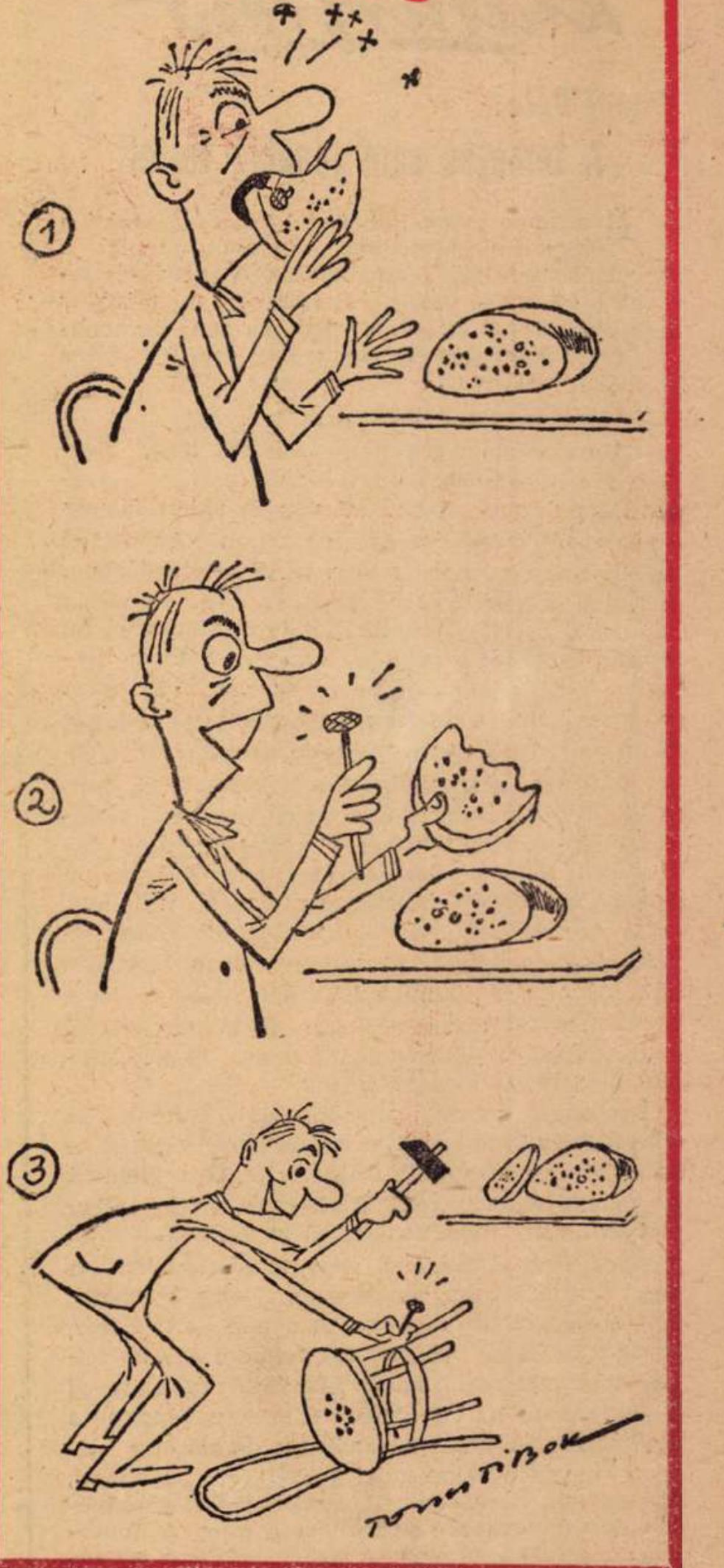

Önkéntes, vagy kötelező?

Mindjárt szögezzük le, hogy azokról az apró biztosítási bélyegecskékről van szó, amelyek 20, 40, néha 60 fillérrel teszik drágábbá a vasúti jegyeket, hogy testi épségünket ért „károsodás" esetén valamiféle vigaszul szolgáljanak. Eleinte úgy gondoltam, hogy a bélyegek vásárlása kötelező, s csak később jöttem rá, hogy a biztosítást csak annak kell igénybevennie, aki akarja.

Elhatároztam, hogy kiszámolva adom oda a pénzt — biztosítási díj nélkül. Így is történt, megtakarítottam a bélyeg árát. Legközelebb azonban nem volt aprópénzem és bélyeg nélkül kértem a jegyet.

Ez Győrben történt.

— Magának cigarettára telik, de biztosításra 20 fillért sajnál? — kérdezte a pénztárosnő.

Szombathelyen ismét kiszámolva adtam oda a pénzt.

Pénztárosnő: Kérek még 40 fillért!

Én: Kérem, a jegynek ennyi az ára.

Pénztárosnő: De a biztosítás!

Én: Köszönöm, nem kérek.

Pénztárosnő: Jól vigyázzon és spóroljon, mert nem lesz sarokháza!

Ismét Szombathely. Bélyeg nélkül kértem a jegyet, mire kijelentették, hogy ha nem tetszik bélyeggel, akkor ne utazzam.

Egy másik állomáson kedélyesen kezelték az ügyet, „Na, de drága hölgyem, mi lesz azzal a szép fiatal életével, ha útközben meghal?" — kérdezte a pénztáros.

Szeretnék egy javaslatot benyújtani az Állami Biztosítónak és a MÁV-nak: Intézkedjenek, hogy a vasúti pénztárosok megszüntessék az erőszakos ügyfél-szerzési módszereket.

Papp Erzsébet
Győr, MNB-fiók

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő).
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 414 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.